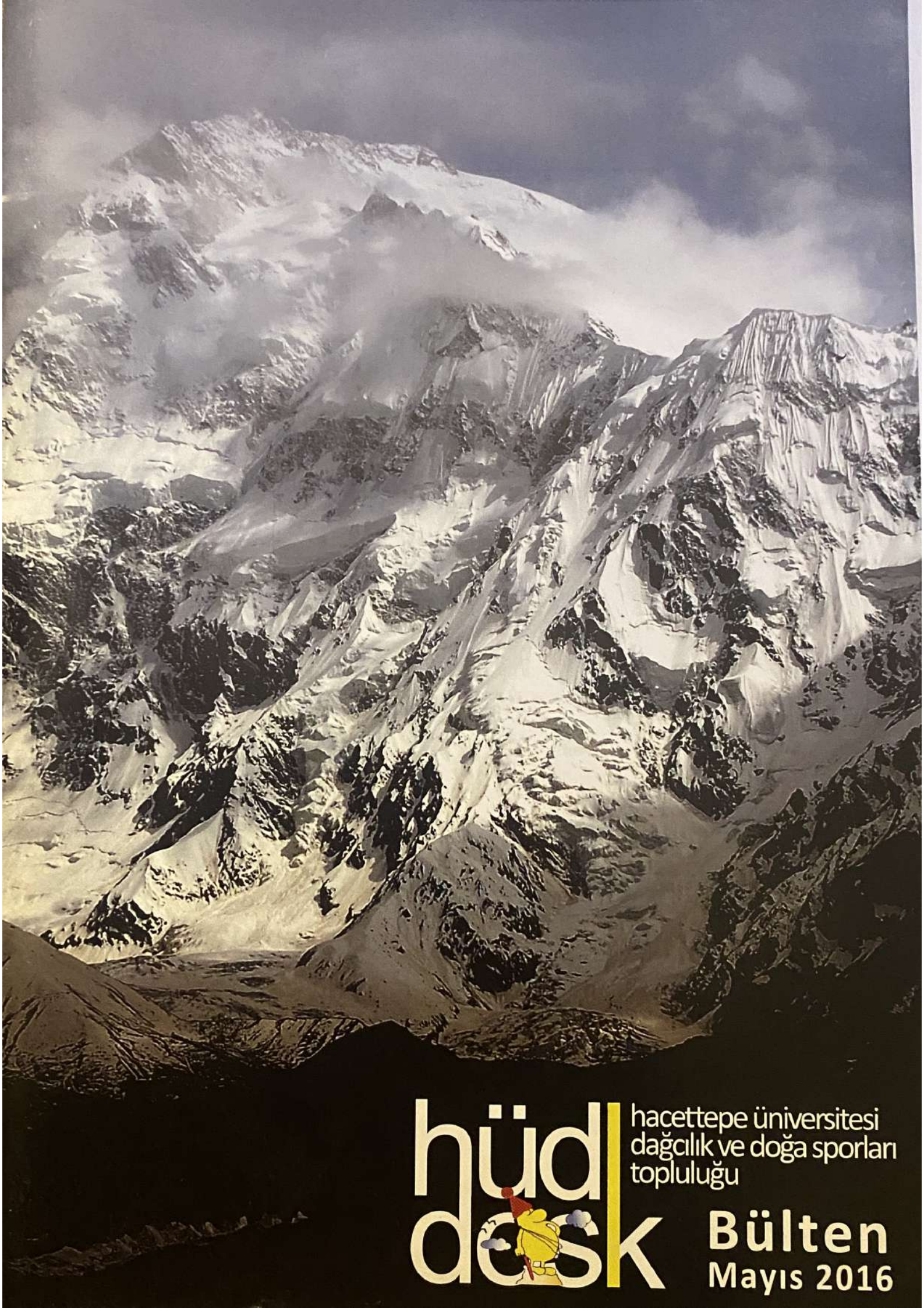

hüdesk

hacettepe üniversitesi
dağcılık ve doğa sporları
topluluğu

Bülten

Mayıs 2016

Hüddosk

www.hüddosk.com

1976 yılında birkaç dağ ve doğa sporları gönüllüsü öğrencinin girişimiyle hayatına başlamış ve 1986 yılında Hacettepe Üniversitesi bünyesinde resmi olarak kurulmuştur.

Kurulduğu tarihten bu yana; Türkiye'de dağcılığın ilerlemesinde önemli bir yere sahip olan üniversite toplulukları arasında en önde gelen topluluklardan biridir. Topluluk tarihindeki başarılar ve tırmanışlarla yalnızca üniversite topluluklarına değil Türkiye'deki tüm dağcılık camiasına yol gösterici olmuştur.

HÜDDOSK üyesi tırmanıcılar 1990'larda Türkiye Dağcılık Federasyonu'nda (TDF) yol gösterici olmuş, TDF Yönetim Kurulluğu, TDF Eğitim Kurulluğu, TDF Disiplin Kurulluğu görevlerini uzun yıllar icra etmiştir. Hem kendi bünyesinde hem de Federasyon bünyesinde yeni tırmanıcılar yetiştirmiş, diğer üniversite topluluklarının gelişimine doğrudan ve dolaylı olarak katkıda bulunmuştur. 1990'lı yıllardan itibaren topluluk üyeleri Türkiye'de dağcılığın kalbi olan Orta Toroslar silsilesinin en sarp sıradağları Aladağlar başta olmak üzere, Kaçkar Dağları, Bolkarlar, Cilo-Sat Dağları, Ağrı Dağı, Erciyes Dağı, Hasan Dağı gibi ülkemizin çeşitli bölgelerinde "ilk çıkış", "ilk kış çıkışı", "yeni rota" tırmanışları yaparak tarih kayıtlarında yerini almış ve almaya devam etmektedir.

Bunun yanı sıra HÜDDOSK, Fransa ve İsviçre'de bazı üniversite dağcılık topluluklarıyla temasa geçip öğrenci değişim programları organize etmiştir. Böylece topluluk üyeleri Alp Dağları'nda tırmanışlar gerçekleştirme fırsatı yakalamış, aynı şekilde yurtdışından gelen misafirlerine Türkiye dağlarında rehberlik etmiştir. Sadece Avrupa Alpleri ile sınırlı kalmayan topluluk üyeleri HÜDDOSK bayrağını dünyanın en yüksek zirvesi Everest Dağı'nın zirvesine kadar çıkarmıştır.

Kurulduğu yıl olan 1986'da Küçük Demirkazık **ilk kış tırmanışını** gerçekleştiren topluluk hız kesmemiş, Türkiye'de modern dağcılık gelişiminin patlama yapmasını sağlamış, mihenk taşı olarak kabul edilen Büyük Demirkazık Kuzey Duvarı tırmanışı (1990, solo tırmanış) ve Büyük Demirkazık Batı rotası (1990) ve Parmakkaya (1991, solo tırmanış) Hüddosk tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bugüne kadar Hüddosk;
-**Dünyanın en yüksek zirvesi Everest**'e
-**Kuzey Amerika'nın en yüksek zirvesi Denali**'ye
-**Güney Amerika'nın en yüksek zirvesi Aconcagua**'ya
-**Avrupa'nın en yüksek zirvesi Mont Blanc**'a
-**Afrika'nın en yüksek zirvesi Klimanjero**'ya
-**Türkiye'nin en yüksek zirvesi Ağrı**'ya yeni bir rotadan (batı yüzü,kış) tırmanarak
Bunun yanı sıra
-İtalya'da **Dolomitler**'e
-Afrika'da **Mt. Kenya**'ya
-Kırgızistan'da **Peak Lenin**'e
-Avrupa **Alpler**inin Çeşitli zirvelerine
-Gürcistan'da **Kazbek**'e
-Rusya'da **Korjinesko**'ya
-Kazakistan'da **Chimbulaski**'ye
-İran'da **Demavend**'e
-Azerbaycan'da **Şahdağ**'a
-**Kaçkarlar**'a,
-**Cilo Dağları**'na
-**Bolkarlar**'a
-**Erciyes Dağı**'na
-**Hasan Dağı**'na
-**Kızlarsivrisi** Dağı'na ve
-**Aladağlar**'da bütün zirvelere Hacettepe Bayrağını çıkartmıştır.

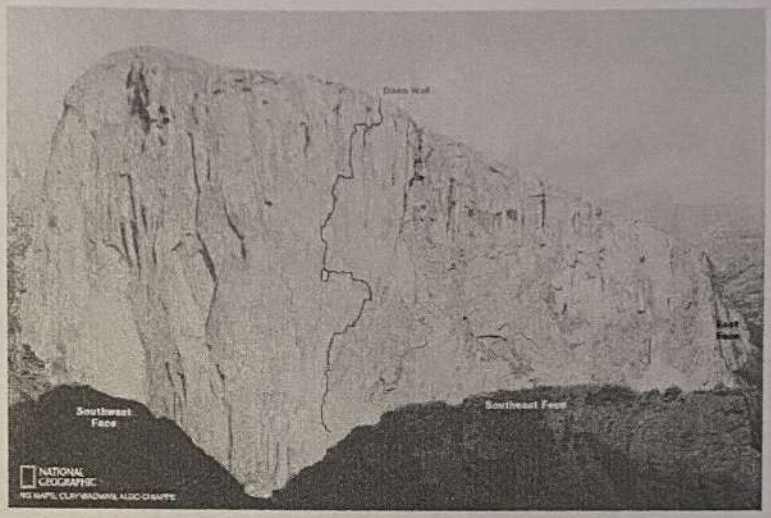
Topluluk; ilk günkü enerjisini, hali hazırda bulunan üyelerinin bilgilerini ve tecrübelerini yeni gelen tırmanıcılara aktarır. Bu sayede topluluğun dağcılık felsefesi, eğitim ve yönetim sistemini, kendi dağcılık ve tırmanış yaklaşımı sürekli taze tırmanıcılarla beslenerek dinç kalır. Bugun HÜDDOSK Türkiye'de kendine özgü bir ekolü olan, tırmanış kültürü yüksek ender dağcılık topluluklarındandır.

Gücünü, gönüllülük esasını benimsemiş üyelerinden alan topluluk 30 yılı aşkın bir süredir olduğu gibi yeni tırmanıcıları dağcılık camiasına kazandıracak, yurtiçinde ve yurtdışında tırmanış faaliyetleri gerçekleştirerek Hacettepe Üniversitesi ve HÜDDOSK isimlerini Türkiye'de dağcılık tarihine yazdırmaya devam edecektir.

Dünyadan Haberler

Caldwell, Jorgeson the Dawn Wall'u Çıktı

Yedi yıldan fazla süren hazırlık ve denemelerden sonra bu yıl 14 Ocak ta Tommy Caldwell ve Kevin Jorgeson 19 gün süren son bir çabayla Yosemite vadisinin en zor rotası olarak dikkat çeken the Dawn Wall'u (XI+, 900 m.) serbest çıktılar

Tırmanışları uluslararası ana akım medyada 'Dünyanın en zor tırmanışı' ve 'El Capitan'ın en nahoş rotası' olarak yer bulurken tırmanıcıları rotada canlı olarak izlemek için vadide yazın rastlanan bir kalabalık toplanmış.

www.alpinist.com

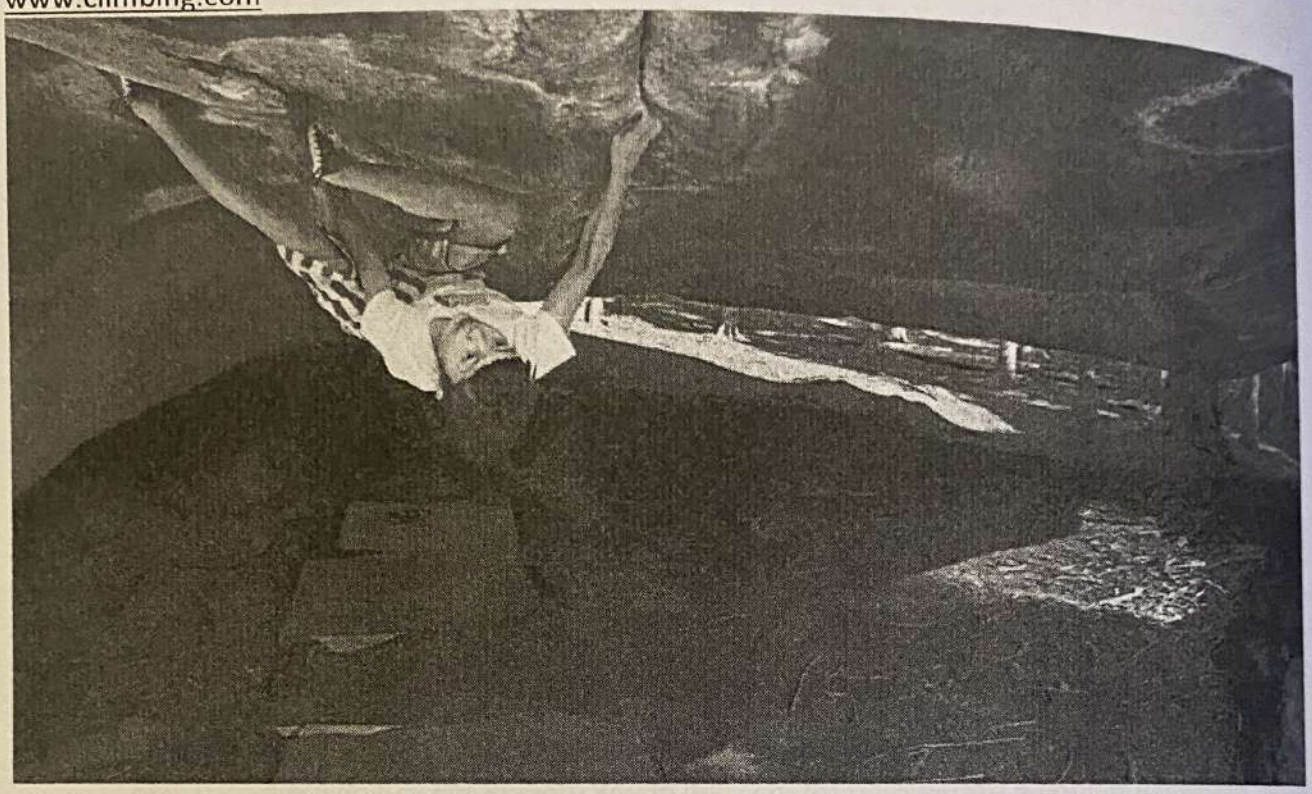

Ashima Shiraishi İlk V15'ini Çıktı

14 yaşındaki New York' lu Ashima Shiraishi Japonya'nın Kyushu adasındaki Horizon (V15) rotasının ikinci tekrarını yaparken, bu zorlukta bir boulder problemini tırmanan en genç ve tek kadın tırmanıcı oldu.

www.climbing.com

Mingma Gyalje Şerpa'dan Khan Tengri'nin Batı Yüzünde Solo Yeni Bir Rota

Yıllardır Himalayalar da yükseklerde batılı tımanıcılar için ip döşeyip hatları açan ve çoğunlukla yüksekte çalışan işçiler ve hamallar olarak görülen şerpaların hikayeleri, batılı dağcılık camiası tarafından göz ardı edilmekteydi. Ancak bu görmezden gelme durumu yeni kuşak şerpalar tarafından değiştiriliyor.

4-6 Ocak 2015 tarihleri arasında Nima Tenji Şerpa, Tashi Şerpa ve Dawa Gyalje Şerpa daha önce tırmanılmamış Raungsiyar (6224 m.), Langdak (6220 m.) ve ThakarGo Doğu (6152 m.) çıkmışlardı.

Kasım 2015 te de Mingma Gyalje Şerpa Khan Tengri (6685 m.) dağının Batı yüzünde solo olarak yeni bir rota açtı.

1860'tan Günümüze Küçük Dru

Les Drus; Fransa Alpleri-Mont Blanc Masssif'de dağcılığın en önemli merkezlerinden biri olarak olarak kabul edilen "Chamonix" Vadisine konuşlanmış Lez Praz kasabasının hemen üstünde yer alır.

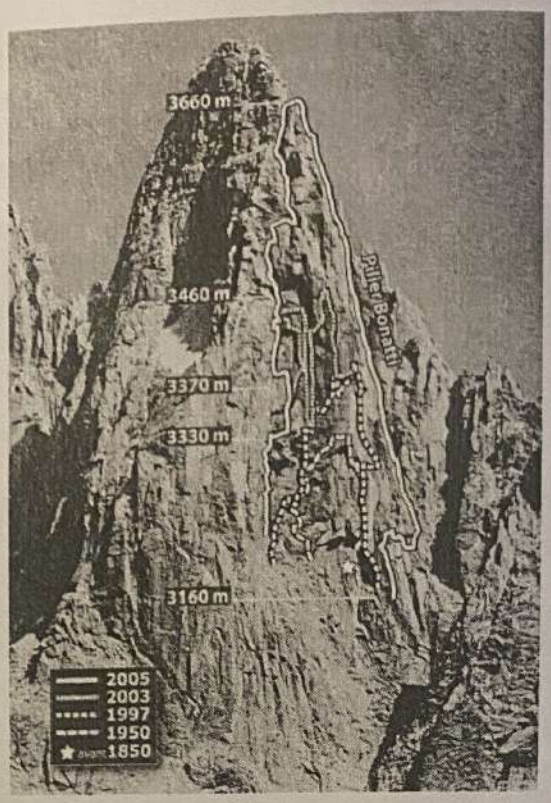
Les Drus dağının birbirinden belirgin bir şekilde ayrı olan iki zirvesi vardır.

Bunlar; Grand Dru (3,754) m ve Petite Dru (3,733 m) olarak isimlendirilir.Tarih boyunca Petite Dru kütlesi üzerinde ciddi boyutlarda kaya blokları düşüşleri gözlemlenmiş ve kayıt altına alınmıştır.

Konuyla ilgilenen bir grup bilim insanı Ludovic Ravanel ve Philip Deline önderliğinde bir çalışma yapmış. Grup, dağın geçmişini inceleyerek Petite Dru'nun geleceğinin ne olabileceğini araştırmış.

1860'tan 2005'e

Ravanel'in çalışması sonucu öğreniyoruz ki 1860 yılından itibaren neredeyse 20. yüzyılın başlarına kadar Dru'da pek bir değişiklik olmamış. 1905 yılından 2011 yılına kadar ise 11 tane büyük kaya düşüşü gerçekleşmiş.

İlki 1950 yılında Dru batı yüzünde 3220 m ile 3330 m. arasında toplam uzunluğu yaklaşık 100 metreden fazla ve 20 000 metreküp hacminde

İkincisi 1977 yılında , toplam 27 000 metreküp hacminde (bu sırada duvarda iki alpinist bivak yapmaktaymış ve sanş eseri kurtulmuşlar. Helikopter ile duvardan alınmşlar.)

Düşen kaya bloklarının hacimlerini zihninizde canlandırmak için

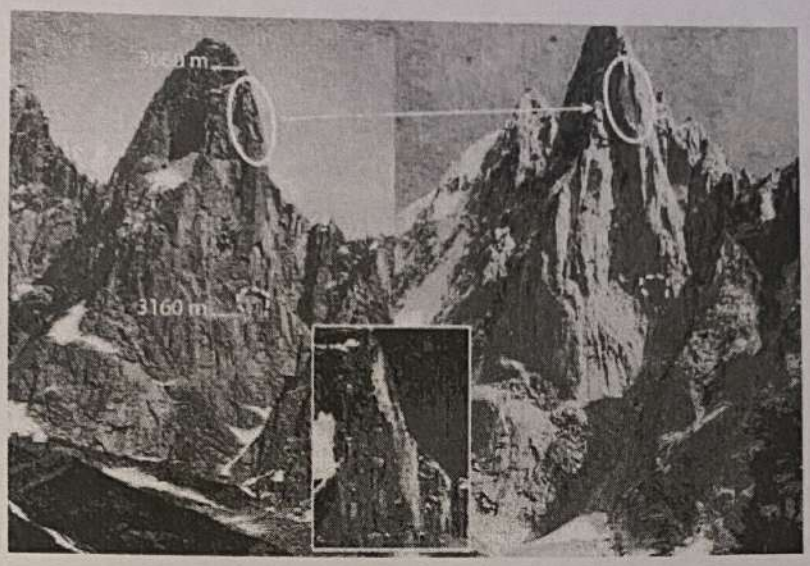
1000 metreküp kaya; 10metre eninde, 10 metre boyunda ve 10 metre yüksekliğinde demektir.

Elbette sadece Dru bu acıyı çekmemiş. 1997 yılında Mont Blanc'ın İtalya tarafında bulunan Brenva dağından 2 milyon metreküp kaya yok olmuş. Bununla birlikte Brenva'nın başına gelen bu felaket, Alplerdeki bu muazzam kayıpların nedenlerini anlamak için en iyi gözlemlere ve araştırmalara olanak sağlamış.

2003 yılında yaz ayının çok sıcak geçmesinden dolayı tüm Alplerde kaya çığları görülmüş. Hatta Mont Blanc dağının klasik rotası üzerinde bulunan Goutier kulvarı taş düşmeleri yüzünden geçişe kapatılmış. Dru'da 6500 metreküp kaya düşmüş ama bu miktar Dru'nun geçmişine kıyasla pek pek önemsenmemiş. Matternhorn'da 1000 metreküplük kaya düşmesi 90 tırmanıcının helikopterle kurtarılmasına neden olmuş.

İki yıl sonra 29-30 Haziran 2005 tarihinde Dru'da bir dizi kaya düşmesi sonucu Bonatti pillar rotası tamamen yokolmuş.2005 yılında Haziran ve Ekim ayları arasında dağdan kaybolan miktar 265 000 metreküp, 600 metre yüksekliği ve 100 metre genişliği kapsıyormuş.

1905

SOLDA: 1900 yılında ait olan bu fotograf yaklaşık olarak 2100m. irtifadan ve kuzeyle 115 derece açı yapacak şekilde çekilmiş.

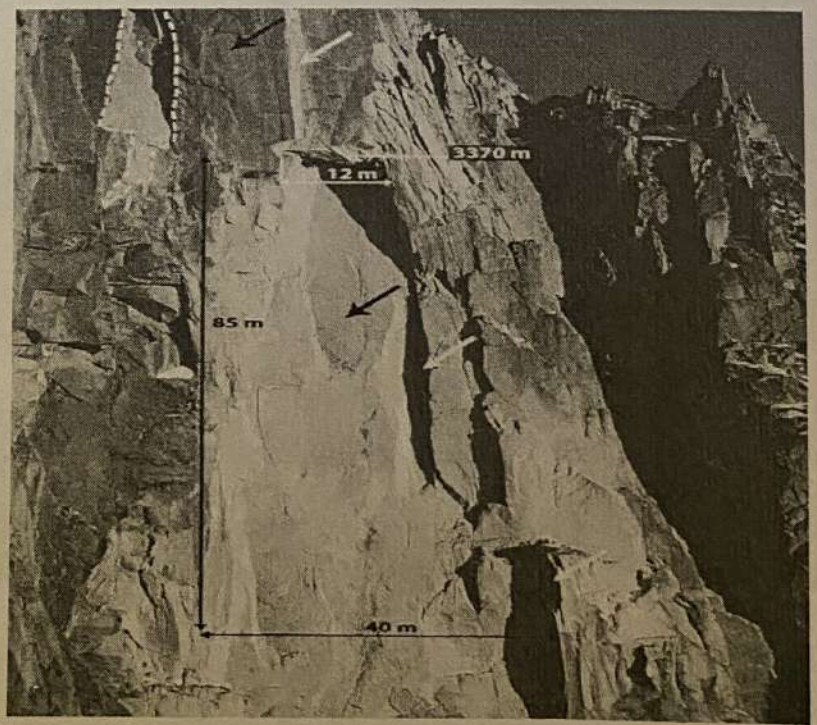
SAĞDA: 1908 yılında, 1900 m. irtifadan kuzeyle 110 derece açı ile

ORTADA: 1905 yılında düşen dev kaya 1905-1906 kış sezonu boyunca görülebilmiştir.

Noktalı yer ise küçük buzul çağı bitmeden önce meydana gelen kaya düşmesinin bıraktığı izdir.

1905 de meydana gelen deprem sonrası (magnitute 5-6, intensity VII Chamonix için) Sans Nom zirvesi 9 m. kısalmış. (1860 yılında da 15m. kısalmış). Bundan sonra 1930lu yılların ortalarına kadar kayda değer miktarlarda kayıp olmamış.

1997 Kaybının Detaylar

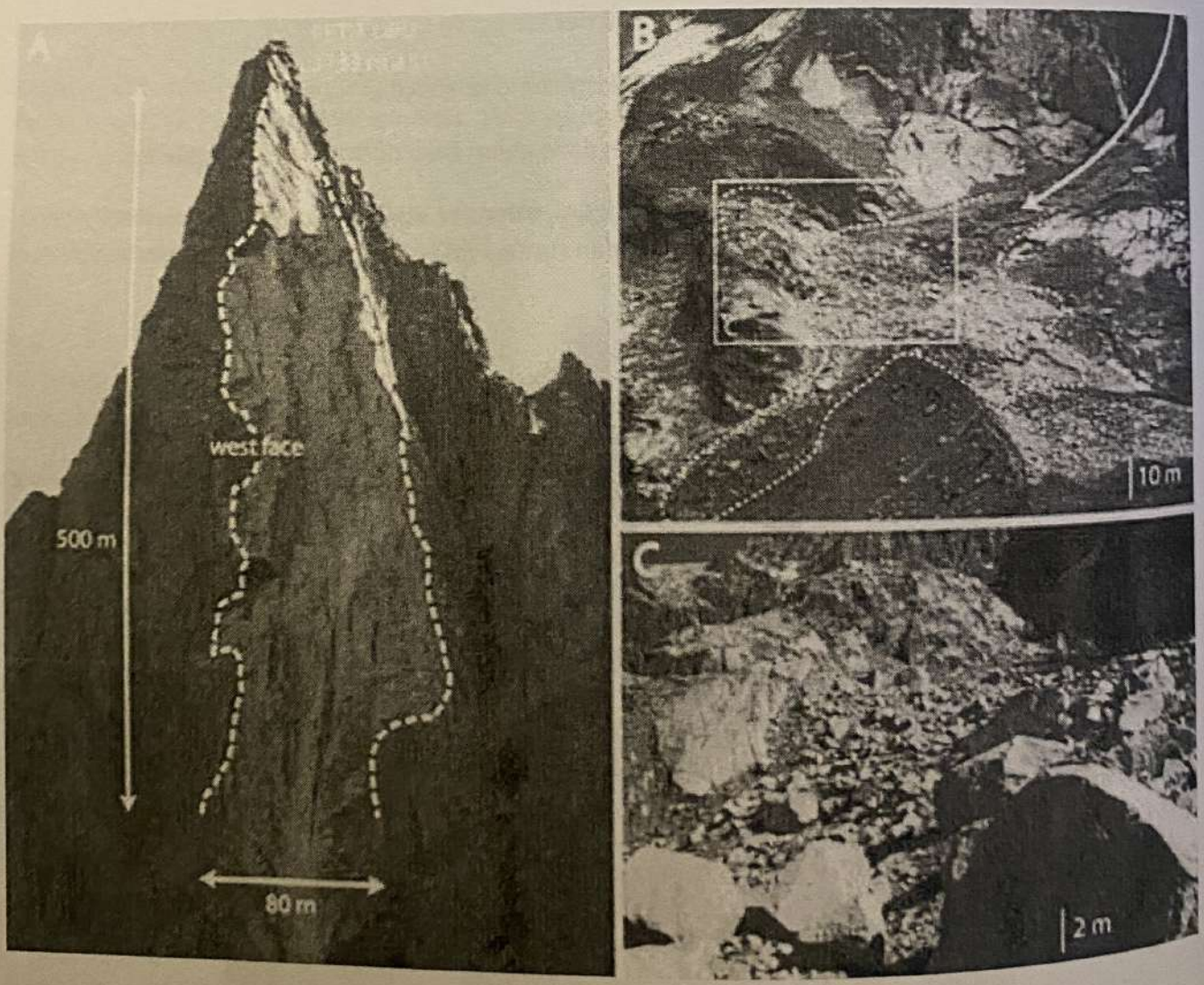

2005 Kaybının Detayları

2005 yılı 29 ve 30 Haziran sonunda dünya dağcılık tarihinin en önemli isimlerinden biri olan Walter Bonatti'nin 1955 yılında 6günde solo olarak çıktığı güney batı sırtı (Bonatti rotası olarak bilinir) yerleyeksan olmuş.

29 Haziranda ilki 120 metre uzunluğa sahip, ikincisi kuzey sırtının yarısı ve üçüncüsü 150 m. büyüklükte toplamda üç büyük düşüş gerçekleşmiş.

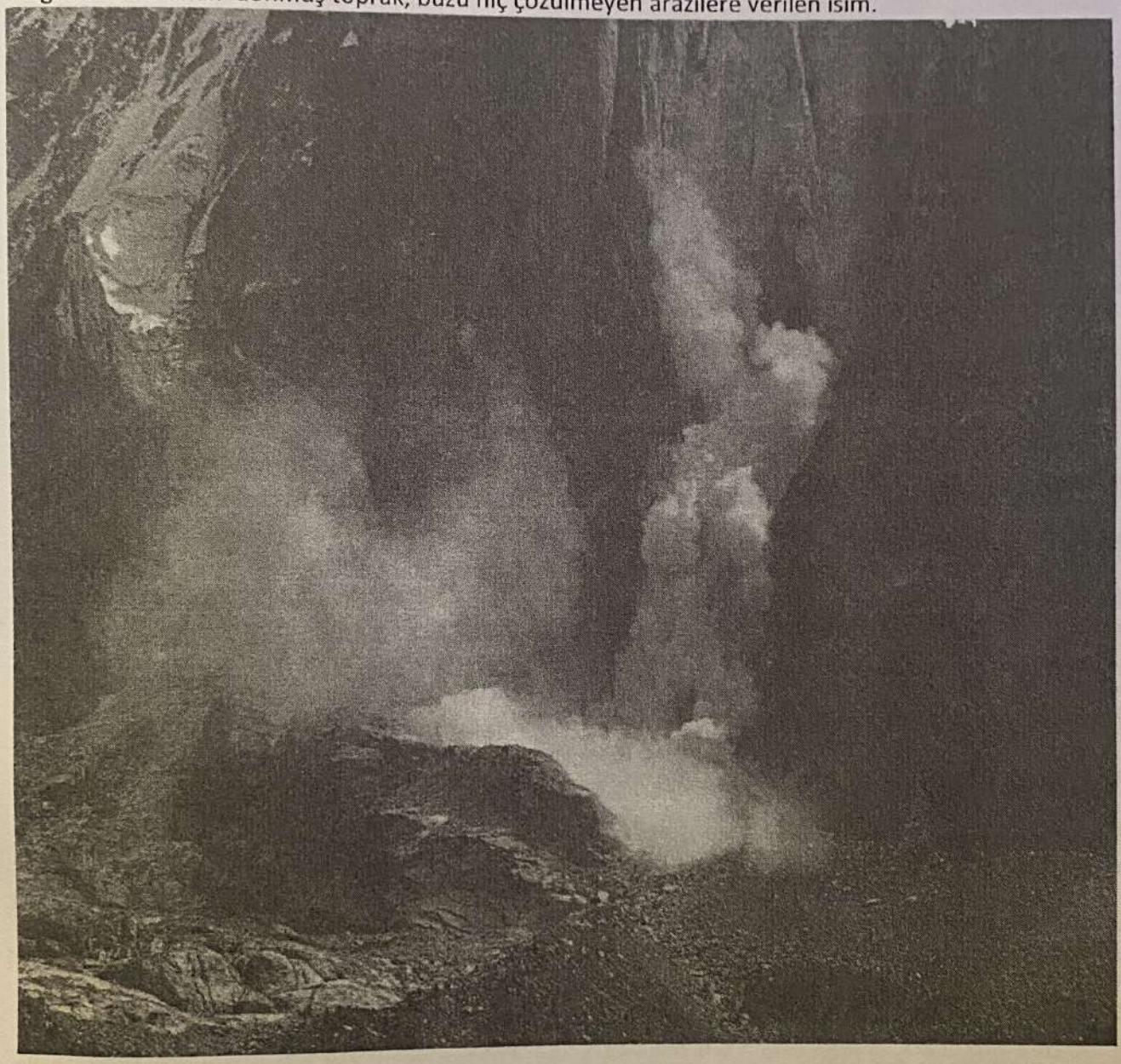
30 Haziranda ise güney batı sırtının geriye kalan tamamı düşmüş ve dağın en büyük kaybı olarak kayıtlara geçmiş. 2005 Temmuz sonuna kadar kayarla düşmeye devam etmiş. Eylül başında durma noktasına gelmiş. Toplam kayıp 265 000 metreküp.

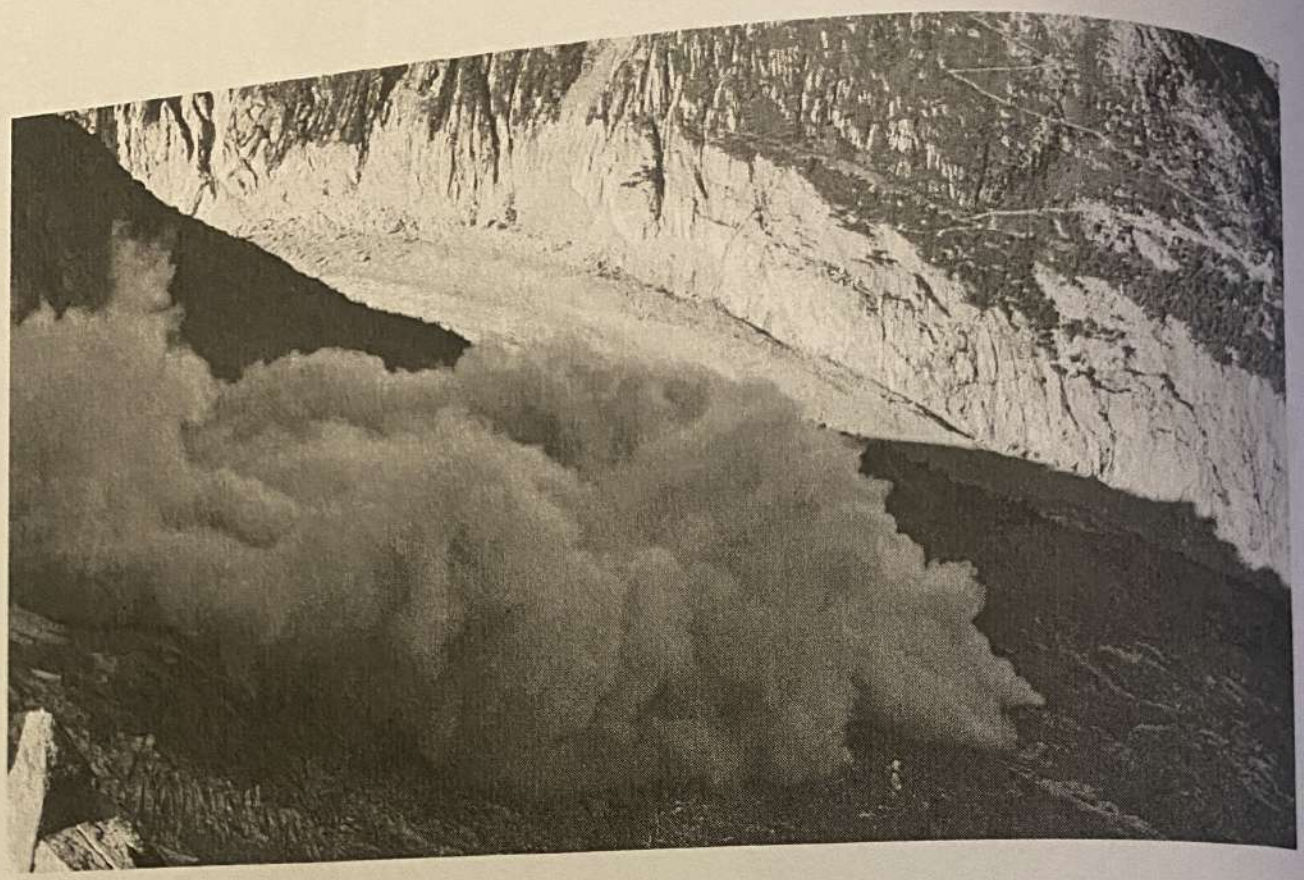

Sağ üstteki fotografta düşen 90 000- 95 000 metreküp kayanın Dru buzul ve moren sitemine nasıl dağıldığı görülüyor. Kayalar 1200 m. dikey irtifaya ve 1330 m. uzunluğa yayılmış. Düşen en büyük bloklar 30 ila 100metreküp hacminde, kalınlıkları 5 ila 10 metre derinliğindeymiş.

2011

2005'ten sonraki 6 yılda çok fazla bir şey olmamış. Ta ki 10-11 Eylül tarihine kadar. 43 000 metreküp kaya düşmesi. Sonuç; kaya çatlaklarında Permafrost görülüyor. Permafrost; genellikle arktik bölgelerde bulunan donmuş toprak, buzu hiç çözülmeyen arazilere verilen isim.

GELECEK

Ravanel ve Deline araştırmalarının sonucu;

1855'ten !950 yılına kadar dağın durumu stabil kalmış. 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren dağdaki kaya düşmeleri sürekli olarak artış göstermiş. 1990 ve 2000 de birer defa görülen görülen "en sıcak yıl" kayıpların sıklığı ve hacminde büyük artışlara yol açmış.

Kaya düşmeleri ya en sıcak periyotta ya da hemen sonrasında gerçekleşmiş.

Permafrost, kaya düşmesinde tetikleyici faktör olarak rol alıyormuş.

1936 yılından bu yana Chamonix'te küresel ısınma %2 oranında artmış. Bu artış daglardan blok kayıplarını iyiden iyiye arttırmış.

Bundan sonraki dönemde büyük dağlardan kaya düsmeleri dünyanın sıcaklığının artmasıyla daha sık ve soğuk zamanlarda bile muazzam kayıplar olacağı şeklinde.

Dipnot- Humor

Georges Livanos ile ilgili iddia:

Pieere Alain'e göre Marsilyalı iki tırmanıcı olan Georges Livanos ile Robert Gabriel 1952 yılında Dru batı yüzünün ilk çıkışını yapmak için kayada o kadar çok dübel deliği açarlar ki dağ stabilitesini kaybeder ve çok zayıflar. Bundan sonraki dönemde dağdan kopan parçaların sebebi Alain'in yorumuna göre Livanos'un davranışıdır. Livanos ise hakkınaki bu iddiayı reddetmemiştir.

Kulüpten Tırmanışlar...

Erciyes şeytan kulvarı
İbrahim Güney, Çağrı Tuncay, Elifnur Çağlayan

11 mart gece eğitim grubu ile birlikte Kayseri'ye yola çıktık. 12 martta hava oldukça açık en fazla bileğe batan bir kar vardı. Kampı çobaninin 50- 100 metre üstüne attık. 12 martın gecesi 01.45te çadırdan çıktık. Rahat bir yürüyüşle 1 saatte kulvarın altındaydık. Karın çok sert olmasından dolayı tüm kulvardan zirveye kadar krampon ile çıktık. Tırmanış boyunca yer yer en fazla bileğe kadar iz açtık. 06.00 da zirvedeydik. Zirvede, dönüşte taş düşme riski olduğu ve kar güneş gördüğü için 10 dk vakit geçirip inişe geçtik. Kulvardan indikten sonra rahat bir yürüyüşle kamp yerine döndük kampa vardığımızda saat 8 e geliyordu. Rüzgar yoktu kamptan dönene kadar matlarımızda güneşlendik.

Küçük Demirkazık Güneybatı Duvarı Tırmanışı
Güçlü Özen, Çağrı Tuncay, Abdullah Benna Sarın, Mümin Öztürk
Hava tırmanışın ilk gününde güneşli rüzgarsız, hava geceden itibaren hafif bir şekilde kapatmaya başladığından zirve günü daha soğuk, rüzgarlı ve hafif kapalıydı.

KDK güneybatı yüzün rotasını tırmanmak üzere 27 Aralık 2015 tarihinde Arpalık Mevkii'ne kampımızı kurduk. Sabah biraz gecikmeli olarak 06,30 gibi kamptan ayrıldık. Yaklaşık olarak yarım saat yürüdükten sonra Mümin rahatsızlığından dolayı geri dönmek zorunda kalınca, biz 3 kişi olarak devam ettik. Apışkar Vadisine girdikten sonra, yaklaşık olarak 200-300 metre devam ettikten sonra vadi tabanına inip soldaki yamaca doğru yükselmeye başladık. Slab yüzeylere bağlanan birkaç giriş alternatifinde bize en rahat görünen slab yüzeylerin alt kısmının en solunda kalan 30 metre kadar devam eden kulvara benzeyen hattan rotaya bağlandık. Girdiğimiz kulvarın son kısımlarının daralması ve yaklaşık 4 derece zorluğunda olması nedeniyle ipi çıkarıp emniyetli olarak bu hattı geçtik. Devamında serbest bir şekilde yaklaşık 2 ip boyu kadar yükseldikten sonra etabın tıkandığı bölümde, yaklaşık bir ip boyu kadar sağa geçince rotanın kilidi olan çatlak hattının düşey olarak hizasına geldik. Buradan itibaren yaklaşık olarak 2 ip boyu kadar da yükselince kilidin altına vardık. Slab kaya etabları çok rahat bir şekilde 3 derece civarlarında devam ederken çatlaktan önceki son 40-50 metrede ara ara bir-iki hamlelik zorluklar içeriyor. Çatlak hattı, aşağıdan da çok net bir şekilde belli olan, büyük slab bölümlerin yukarı doğru önünü kesen At nalı şeklindeki dik kayalık etabın sol tarafında kalıyor. (Bir ip boyu kadar olan çatlak hattını ip sürtünmesini azalmak amaçlı ortadaki sette istasyon kurarak iki ip boyunda bitirmek daha iyi olabilir.) Kilit ip boyu raporlarda IV+, V+ olarak yazıyor. Fakat biz ikinci etabın VI- olduğunu düşünüyoruz. Taş düşme riskine de dikkat etmek gerekiyor çünkü kilidin ikinci etabına kadar olan kısım baca/ kulvar karışımı bir şekilde ilerliyor. Saat 15.00'de kilit etabını bitirip sırt hattına çıktık. Sonrasında sırt hattının devamındaki iki kule arasında kalan kapı olarak belirtilen aralığa doğru 200-250 metre yükselip kapıyı geçince 100 metre alçaldık. Daha sonra 70-80 m sola doğru yan geçerek tekrar slab kaya etaplarında yükselmeye başladık. Toplamda tahmini olarak son kısımları karanlıkta 200 metre kadar yükselince zirve sırtına bağlandık. Zirve sırtına bağlandığımızda saatin 18.00 olmasından dolayı planlamamış olmamıza rağmen bivak yapmak zorunda kaldık. Yanımızda bivak malzemesi olmaması nedeniyle biraz üşüyerek sabah 08.00 a kadar bekledik. Sonrasında sırt hattını takip ederek 09.30'da zirveye vardık. Kısa bir zirve molasından sonra Güney Yüzünden iniş yaparak Apışkar Vadisinden alçalıp 13.15 civarında kampımıza ulaştık.

Katırkayası Kuzey Yüzü Mahmuz Rotası

Murat Ercan'ın ağzından (tırmanış.org)

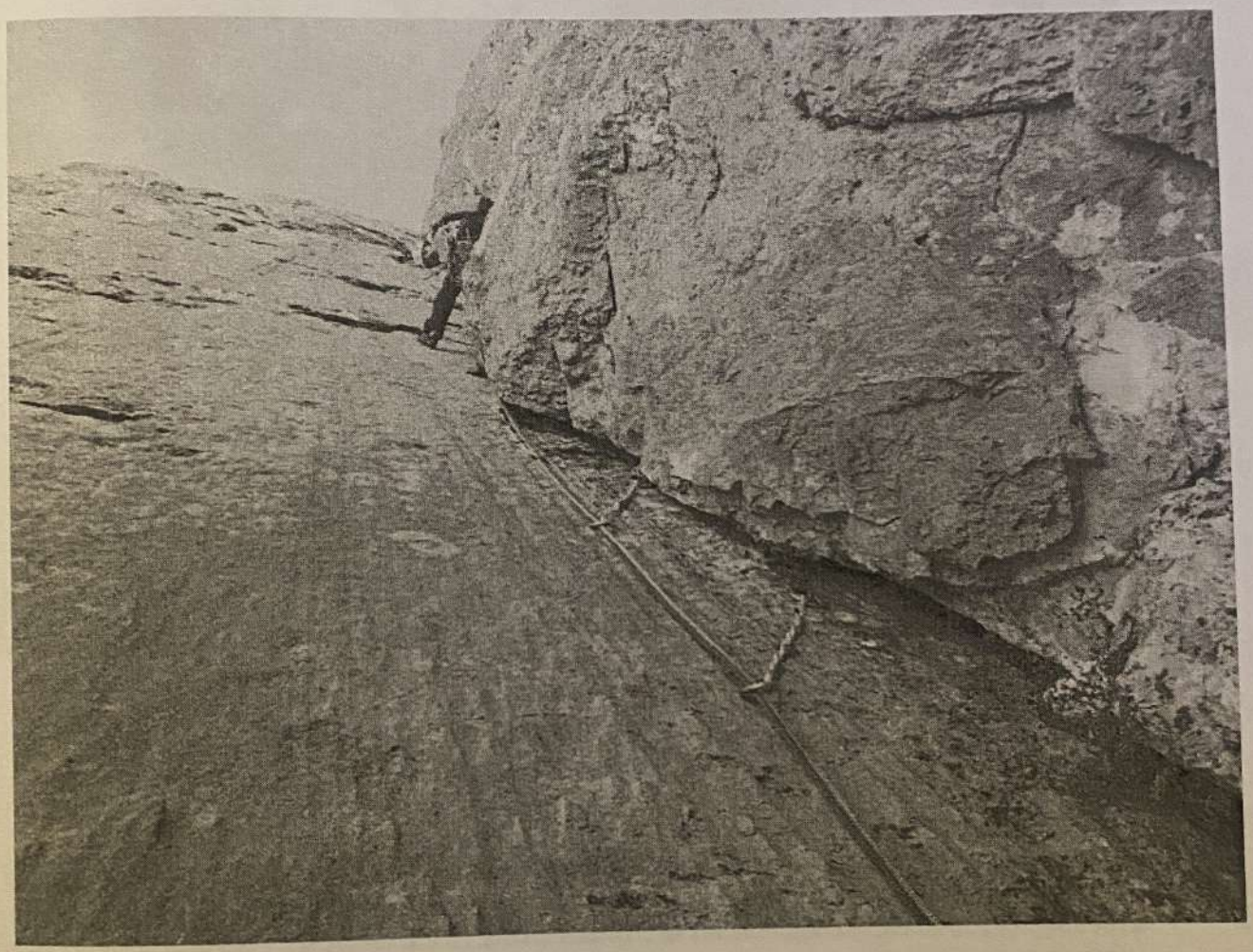
Bir süredir aralık sonu için düşündüğümüz Mangırcı Kuzeydoğu Mahmuzu Rotası'nın kış tırmanışını yapmak üzere 25 Aralık tarihinde Sarımehmetlere geldik. Tahminlere göre bir hafta kadar yağış gözükmüyordu. Gelmeden önce aldığımız duyumlara göre de bir süredir kar yağmıyordu ve koşulların

iyi olduğunu biliyorduk. Dağa geldiğimizde ise beklediğimizden daha iyi koşullarla karşılaşmıştık. Dik kaya yüzeyleri açık ve kuru, eğimin azaldığı yüzeyler ile setlerde az miktarda kar gözüküyordu. Hava ise açık, dingin ve kuvvetli bir şekilde soğuktu. Bişeyler yedikten sonra herşeyin mükemmel olmasının verdiği motivasyonla çay kahve eşliğinde dağda olmanın tadını çıkardık. Saatin ilerlemesi sonucu güneşin etkisini kaybetmesiyle iyice kuvvetlenen soğuk ile birlikte hızlıca tırmanış çantalarımızı hazırlayıp tulumlarımıza çekildik.

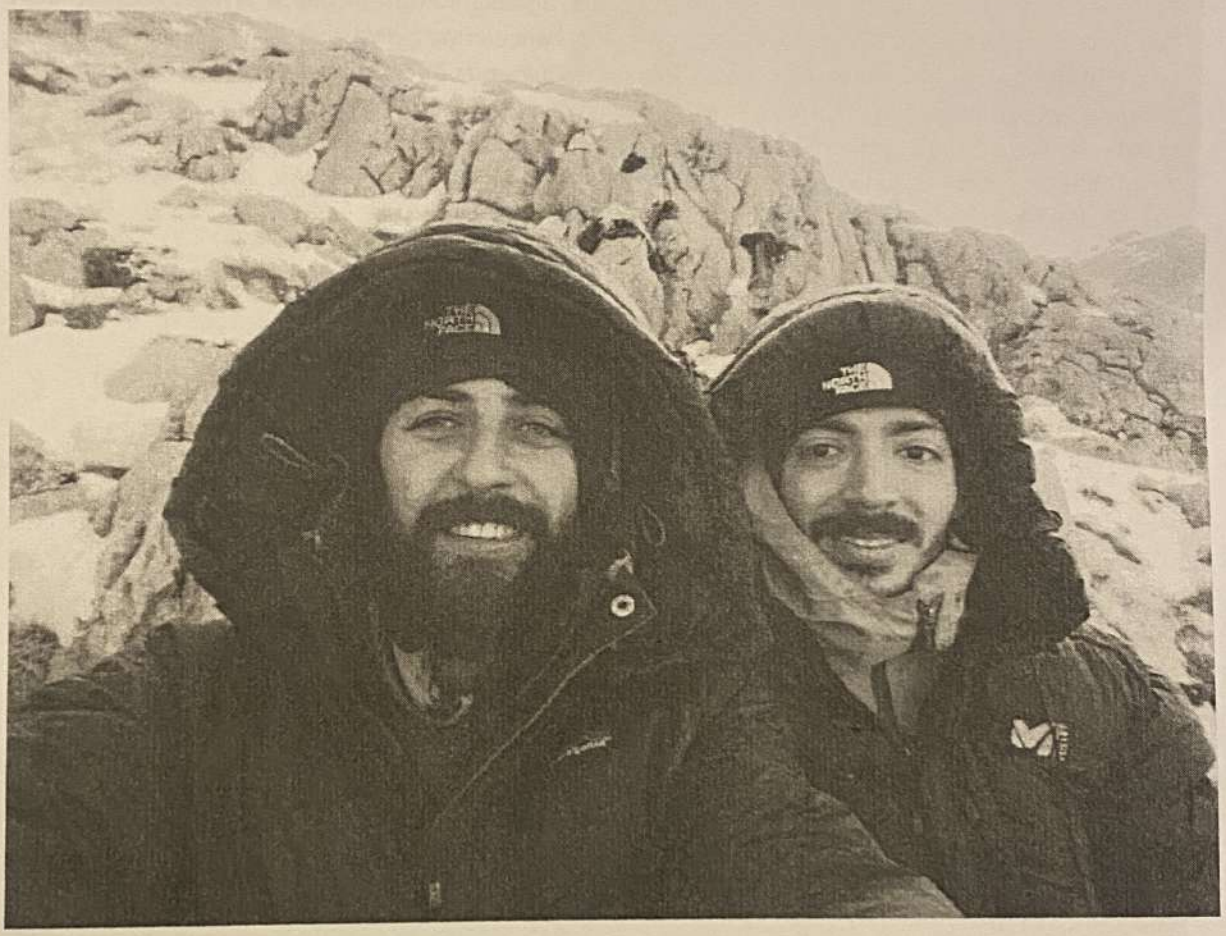
Dağcılık ile Düzce Üniversitesi'nde tanışmıştım. Daha sonra üniversite eğitimime Süleyman Demirel Üniversitesi'nde devam etmemden dolayı dağcılığa Isparta'da devam ettim. Bir yandan dağcılık federasyonunun verdiği eğitimlerimi tamamlarken bir yandan da Aladağlar'da ve diğer dağlarda zirve faliyetlerine katılıyordum. Bu şekilde geçirdiğim iki yıldan sonra artık farklı birşeyler yapmak istediğimin farkına varmıştım. Dağcılık adı altında yapmış olduğumuz yürüyüş dağcılığından artık teknik tırmanışlar içeren dağcılığa geçmek istiyordum. Büyük şehirlerdeki birkaç köklü dağcılık kulüpleri dışında bizim gibi anadolu üniversiteleri federasyona bağılmlı olarak eğitim verebiliyor. Ayrıca dağcılık konusundaki tecrübe ve birikim oluşamadığından belirli çizgilerin dışına çıkmak çok kolay olmuyor. Bu noktada

sizden daha tecrübeli olan birisinin elinizden tutması gerekiyor. Aladağlarda başlangıç düzeyinde birkaç teknik rota tırmandıktan sonra HÜDDOSK üyesi olan ve dağcılıkta belirli bir tecrübesi bulunan Abdullah Benna Sarın ile tanışmıştım. Apo da dağcılığa Isparta'da başlayarak benim gibi benzer süreçlerden geçmiş. Tanışmamızdan sonra iki seneyi geçen partnerliğimiz boyunca yaptığımız Parmakkaya Güney rotası, Demirkazık Kuzeybatı rotası, Çağalınbaşı (Tuç-Balya) rotası, Demirkazık Doğu duvarı, Ortaburun Kuzey duvarı kış tekrarı, Kaletepe Kuzeybatı kış ve diğer dağlarda yapmış olduğumuz bazı tırmanışlar sonucunda artık kendi yetenek ve kabiliyetlerimiz doğrultusunda ileriye dönük olarak bazı planlar yapabilen bir ekip haline gelmiştik. Dağa gitmediğimiz zamanlarda düzenli olarak tırmanış salonlarında antrenman yapıyor ve fırsat buldukça da spor tırmanış bahçelerine gidiyorduk. Artık dağcılık bütünüyle hayatımızın merkezi haline gelmişti. Bu kış için düşündüğümüz öncelikli tırmanışlardan bir tanesi de Mahmuz rotasıydı. "Neden Mahmuz?" sorusunun cevabını tam olarak veremesek de, ikimiz için de bu rotanın kış tırmanışını yapabilmek anlamlıydı. Bu kış için rotayı tırmanmak istediğimizden dolayı yaz aylarında tırmanma imkanı bulamadığımız rota için geç sayılabilecek bir mevsimde iyi hava yakalayabildiğimiz için ekim ortasında rotanın yaz tırmanışını yapmıştık.

Bu sefer 2 ay sonra kış tırmanışı için dağdaydık. Tırmanış planlamamızı rotaya sabah erken girsek de zaten rotada bivaklama ihtimalimizin yüksek olduğunu düşündüğümüzden dolayı, sabahın keskin soğuğunda değilde 10.00'a doğru rotaya girmek üzerine kurmuştuk. Fakat dağa geldiğimizde kayanın açık ve şartların beklediğimizden iyi olduğunu görünce tek günde bitirebileceğimizi düşündük. Fakat geceye kalma riski için her ihtimale karşı tırmanışa gene bivak malzemeleri (bivak torbası, sıfır derecelik yazlık kaz tüyü tulum, bivak ocağı ve bir miktar yiyecek) alarak daha erken bir saatte girmeye karar verdik. Sabah 5:30 gibi kamptan ayrılıp yürümeye başladık. Hava soğuk ama beklediğimiz kadar da

soğuk değildi. Vadi boyunca tozluk ihtiyacı hissetmeyerek saat 8:00'e doğru rotanın altına ulaştık. Kemerlerimizi giyip malzemelerimizi hazırladıktan sonra tırmanış öncesi birer sigara içerek benim ilk ip boyuna lider girmemle 08:30'da tırmanışa başladık. Saat 4:00'de rotayı tamamladık. Hızlı bir şekilde inişi tamamlayarak aynı gün köye indik. İlk kayaya temasla uyuşan ve hissizleşen ellerimizin soğuk kayaya alışmasıyla birlikte rota boyunca herhangi bir sorun yaşamayarak çıplak ellerle tırmandık. Kaya tırmanış ayakkabılarımızı ise sadece dihedralin altındaki sette bir metreyi bulan karı geçmek için çıkardık.

Rotanın ilk kış tırmanışını Emrah Özbay ile beraber yapan Burak Çankaya'ya rota ile ilgili tecrübelerini bize aktarması ve tırmanış konusundaki verdiği desteklerden dolayı teşekkür ediyoruz. Ve Emrah Özbay'ı saygıyla anıyoruz.

Birinci ip boyu: 5 metre uzunluğundaki 5+ girişten sonra 3-4 derece olan setli yapılarda devam ediyor. 60mt, Murat Ercan.

İkinci ip boyu: 3-4 derece setli yapılardan devam ederek sol yüzeydeki 15-20 mt süren 5- çatlak sistemleriyle ilk klidin altındaki ufak sete ulaşılıyor. 70mt (iki ip boyunca çıkılabilir ancak biz vakit kaybetmemek için istasyonu taşıyarak tek ip boyunda çıktık), Murat Ercan.

Üçüncü ip boyu: 2 metre kadar sola yan geçiş ve sonrasında negatif bir girişi takip ederek daha rahat devam eden çatlak sistemleri içeriyor. 6+, 60mt, Abdullah Benna Sarın.

Dördüncü ip boyu: Setli yapılarda tırmanılarak sonunda büyük kaya bloklarının bulunduğu büyük sete ulaşılıyor. 5-, 60 mt, Murat Ercan.

Beşinci ip boyu: Sağa doğru 4-5 metre yan geçiş sonrasında çatlak sistemi takip edildikten sonra sol yüzeydeki setli yapılarda devam ediliyor. 5+, 55mt, Abdullah Benna Sarın.

Altıncı ip boyu: Tıkaç kaya girişinden önceki sol yüzeylere kadar 4, 15mt, Murat Ercan.

Yedinci ip boyu: Tıkaç kaya arkasından geçilerek dihedralin tabanındaki karlı sete ulaşılıyor. 5+, 25mt, Abdullah Benna Sarın.

Sekizinci ip boyu: Çatlak sistemi takip edilerek sonunda solda kalan sette bulunan paralel çatlakta istasyon kurularak bitiriliyor. Dihedralin negatif girişini geçtikten sonraki kısımları daha rahat devam ediyor. 6+,55 mt, Abdullah Benna Sarın.

Dokuzuncu ip boyu: 2-3 metre sola yan geçiş sonrasında setli yapılarda yükseldikten sonra sırt hattına bağlanılıyor. 4+, 25mt, Abdullah Benna Sarın.

Abdullah Benna Sarın, Murat Ercan

İt Oturumu Klasik – Emler Batı
Ekip: Aykut Fenerci, Nihat Gümüş
Raporu Hazırlayan: Aykut Fenerci

22.11.2015 Pazar İt Oturumu Klasik Rota Tirmanisi
Saat 20:05 Cukurova Mavi Treni ile yaptiğimiz gayet rahat bir yolculuğun ardindan 4:15 de Nigde garinda banklarda uyurken bulduk kendimizi. Tren yolculuğunun tek kotu yani cok erken saatte Nigde de olmamizdi. Tren ucretinin 20 tl olmasi ise daha agir basan cazip yanlarindan biriydi. Klasik sabah corbasi ritüelimizi tamamladıktan sonra Saat 7.00 de ilk Camardi minibisune binerek dag yolculuğumuz biraz daha keyifli olmaya basladi. Saat 8:00 de Demirkazik koprusunde yeni aldigi Lada Niva jeepi ile bizi bekleyen Salim abinin gulec yuzunu gorunce keyfimiz daha da artti. 9:10 da Sokulupinari Yaylasinin ustundeki, rahmetli arkadaslarimiz icin yapilan anitin hemen altina kampimizi attik. İlk is olarak daha önceden yaptigimiz tirmanis planini gozden gecirdik ve biraz degisiklik yapmaya karar verdik. Havanin gayet guzel olmasi ve zamanimizin da uygun olduğunu dusunerek İt Oturumu tirmanisini yapmaya karar verdik. Saat 10:40 da kamptan ayrilip İt Oturumu nun yolunu tuttuk. Saat 13:00 de rota altindaydik. Elimizde ki birkac takozu kullanarak, rotanin tamaminda dort kez ip actik. Rota set set seklinde oldugu icin ip boylari da oldukca kisaydi. Saat 14:30 da zirvedeydik. Biraz zirve keyfinden sonra saat 16:00 da tirmanisa basladigimiz yere geri donduk. Saat 17:30 da da kampa ulastik. Nihat in ilk teknik tirmanisi oldugu icin gayet tatmin edici bir tirmanis oldu bizim icin. Hava acik ve ruzgarsizdi.

23.11.2015 Pazartesi
Emler Bati Yuzu tirmanisini rotada bivak yapmak yerine bir gun tamamen dinlendikten sonra daha az bir yükle bir gun icinde yapmaya karar verdik. Nihat in dizindeki problem yuzunden tirmanisi tek yapmaya mecbur kaldim.

24.11.2015 Salı Emler Bati Yuzu Tirmanisi

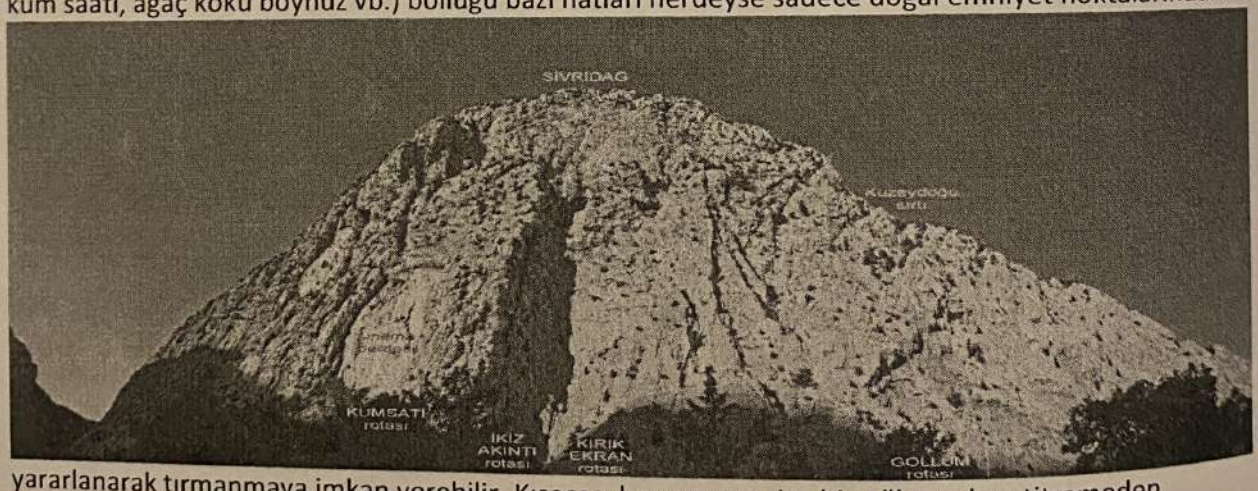
Kamp yerinden saat 6:10 da ayrilarak tirmanisa basladim. Rota tariflerinin aksine bir rotadan tirmanmaya karar verdim. Gidecegim rota biraz daha dik olmasina karsilik Kayacik zirvesine cikan daha kestirme bir rotaydi. Saat 9:35 de Kayacik Zirvesine ulastim. Burada guneybatidan esen hafif sert ve soguk ruzgarla karsilastim. Vakit kaybetmeden Emler bati canagina dogru biraz yan gecis ve biraz da inis ile rotaya devam ettim. Yukselmeye baslar baslamaz sert ve birazda buzlu kar yuzunden kazma ve krampon kullanmak zorunda kaldim. Bu etabi gecdikten sonra gunes goren sirt hattina dogru tirmanisa devam ettim. Kuzey-guney dogrultusunda uzanan zirve sirtina ulastigimda Yedigollerin muhtesem manzarasi tek kelimeyle büyüleyiciydi ve sadece buna bile deger dedim icimden. Sirttan zirveye dogru biraz daha tirmandiktan sonra saat 12:45 de zirvedeydim. Soguk ve sert esen ruzgar yuzunden zirve keyfi yapamadan hemen dogu yuzunu takiben Karayalak Vadisinden inişe basladim. Saat 15:10 da kamp yerindeydim. Hava tum gun acik ve gunesliydi. Tirmanis sirasinda yer yer sert ve soguk esen ruzgar biraz rahatsız ediciydi. Rota genel olarak dikti.

Kamp yerinden zirveye kadar Alti bucuk saatte asagi yukari 1700 m irtifa almak gercekten yorucuydu. Rota teknik bir zorluğunun olmamasina karsilik mukavemete dayali uzun bir rotaydi.

25.11.2016 carsamba
Kullandigim botlarin topuklarimi parcalamasi yuzunden Eznevit Kuzeydogu Sirt Rotasi tirmanisini iptal edip geri donmeye karar verdik. Gece 23:20 treniyle Ankara yolunu tuttuk.

Sivridağ Faaliyeti – Renan Kocayiğit

Bazılarınızın bildiği üzere ben de geçtiğimiz hafta DKSK dan Alper YAVRU ile Antalya Sivridağ bölgesindeydim. Adını duyduğumuz ama pek önemsemediğimiz bu bölge hakkında özellikle geleneksel kaya tırmanışıyla ilgilenenlere biraz bilgi vermek isterim, çünkü burada tırmanmayarak yıllarca büyük bir fırsat kaçırdığımı düşünüyorum aynısını sizde yapmayın. Öncelikle geleneksel tırmanış yapmak isteyen birinin temel sorunsalı olan kaya yapısı ve malzeme atma imkanlarından bahsedeyim. Kaya Antalya yöresinde olmasını bekleyeceğiniz gibi kireç taşından oluşmakta, ancak özellikle benzer bir kaya yapısıyla oluşmuş Aladağlar örneğiyle kıyaslandığında insanı şaşırtacak derecede sağlam bir kaya yapısı mevcut. Tırmanırken çürüklükle ilgili minimal bir endişe hissediyorsunuz. Birkaç spesifik sektör dışında (rotaların çarşaklı bir sette sonlandığı) taş düşmesi endişesi de oldukça az. Bu kadar sağlam bir kayanın yekpare masif olmasını ve dolayısıyla malzeme atma olasılığının çok az olmasını beklersiniz; ancak Sivridağ'ı bence özel yapan kısmı da bu. Kaya az rastlayabileceğiniz bir malzeme atma imkanı sunmakta. Üstüne üstlük doğal emniyet noktalarının(kum saati, ağaç kökü boynuz vb.) bolluğu bazı hatları nerdeyse sadece doğal emniyet noktalarından

yararlanarak tırmanmaya imkan verebilir. Kısacası kaya yapısı size hiç ağlamadan, titremeden tırmanma imkanı sunuyor. Rotaların-hatların uzunluğu Ankaralı tırmanıcıların Hüseyin Gazi ya da Sivrihisar'da alıştığından oldukça fazla. Tek ip boylu hatlar ortalama 40-45m uzunlukta. 2-3 ip boylu hatlar da ise kolaylıkla 120 130 metrelik yüksekliklere ulaşılırken (yeni arkadaşlar için belirteyim Parmakkaya klasik rotası da aşağı yukarı bu uzunluktadır.), askı istasyonlu boşluk hisli bir mini duvar tırmanışı hissi veriyor. Bu nedenle kesinlikle minimum 60 metrelik bir ip götürülmesi şart. Giderken elinizin altında Antalya Geleneksel Tırmanış Rehberinin bulunmasını tavsiye ederim. Bölgede IV dereceden VII dereceye kadar zorlukta pek çok belirlenmiş tek ya da birkaç ip boylu hat mevcut. Bunun yanında 400 metreden uzun rehber kitapta belirtilmiş en az 3 tane uzun duvar rotası var. Rehber kitapta belirtilmemiş veya var olan rotaların varyasyonlarını işin içine kattığınızda inanılmaz bir rota potansiyeli var. Bu noktada rehber kitapla ilgili bir uyarıda bulunayım, bazı hatlar

belirtildiğinden daha uzun veya derecelendirmelerde hafif oynamalar mevcut, dolayısıyla rehbere kitaba bir spor tırmanış rehberi gibi yaklaşmamakta fayda var. Kaya dağın bakısı nedeniyle öğleden sonra güneş almıyor. Aralık sonu hava oldukça güzel olmasına rağmen gün uzunluğu açısından biraz sıkıntı çektik. En uygun tarih muhtemelen ilk bahar olacaktır. Kamp yeri ormanın içinde ve en uzak rotalara ulaşım en fazla 15 20 dakika sürüyor. Bunlar artıkları, eksilerine gelince kamp yerinde direk su yok; 10 15 dakikalık bir orman yürüyüşüyle 5 lt. lik damacana şişeler taşınmak durumunda. Ancak çok büyük problem teşkil etmiyor. En büyük problemse Sivridağ'a ulaşım. Bu konuda rehber kitaba sakın güvenmeyin. Çok kolaylıkla ulaşabilirmişsiniz gibi anlatılmış. Her ne kadar tırmanırken Konyaaltı plajı manzarası görecek kadar Antalya'ya yakın olsanız da; rehber kitapta bahsi geçen Gedeller köyüne toplu taşımayla ulaşım yok (köyün varlığından kimse haberdar değil.) Bizim otostopla Antalya dan 20 dakikalık araba mesafesindeki yere ulaşmamız 5 saatimizi aldı. Bu nedenle imkanınız varsa kendi aracınızla gidin. Bu eksilerine rağmen geleneksel kaya tırmanmak isteyen herkesin mutlaka gitmesini düşündüğüm bir bölge. Şiddetle hepinize tavsiye ederim.

NARPUZ FAALİYETİ

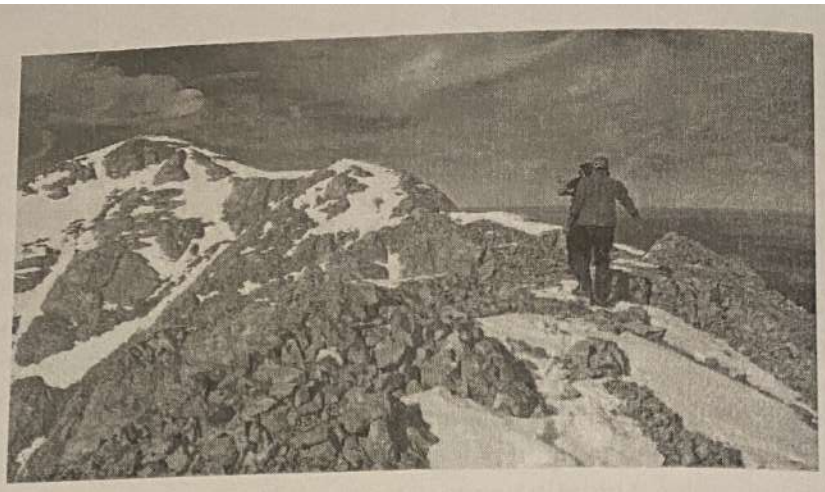
Ekip: Ali Başaran, Hasan Özmanevra, İbrahim Demir, Aysu Şahin
Tarih: 25-28 Aralık 2015
Kamp Yeri: Narpuz-1

Büyük Demirkazık Güneydoğu Klasik Tırmanışı

Ekip: Ali Başaran, Hasan Özmanevra, İbrahim Demir, Aysu Şahin
25 aralık 2015 sabahı Sokullu Pınardan Narpuz-1 e doğru yürümeye başladık. Saat 2-3 gibi kamp alanına, Narpuz-1 in sonuna ulaşıp kampımızı kurduk. 26 Aralık 2015 Gece 2 de uyanıp 3 de kamptan ayrılmak için hazırlıklara başladık. Ocaktaki sıkıntıdan dolayı 4.10 da kamptan ancak ayrılılabildik. Karanlıktan ve kar durumundan dolayı yukaridaki duzluge kadar narpuz vadisinin sol tarafından ilerledik. Yürüyüş sırasında sol bacağımda ağrı başladı ve ekipten geri kalmaya başladım.
Saat 6 da Kızılçarşağın altına geldik. Aysu kendini kötü hissettiği için çıkmayıp vadide bizi bekleme kararı aldı. Kızılçarşakta kar olmadığı için çıkış baya zahmetliydi. 2 - 2.30 saatte çarşağı bitirip çantaları hafifletme kararı aldık. Külahta fazla kar olmadığı için çıkarken krampon takmayacaktik. Kramponları, fazla kıyafetleri ve çantanın birini dogu belinde bıraktık.

Saat 10.15 de zirvedeydik. Herkesin adına Ali zirve defterine bir şeyler yazdı. Havanın güzel olmasını değerlendirip zirvede biraz fazla zaman geçirdik. Saat 11.25 de inişe geçtik. İniş için sikke çakmak yerine rota üzerindeki sikkeleri kontrol edip uygun olanı kullanma kararı aldık. Saat 13.20 de Kızılçarşağın altında Aysuyla buluşup kampa dönüşe başladık. Dönüşte vadi tabanından ayrilmadik, sadece bir şelalede, yeteri kadar karla dolmadigi icin yan kestik. Saat 15.30 da kampa vardık.

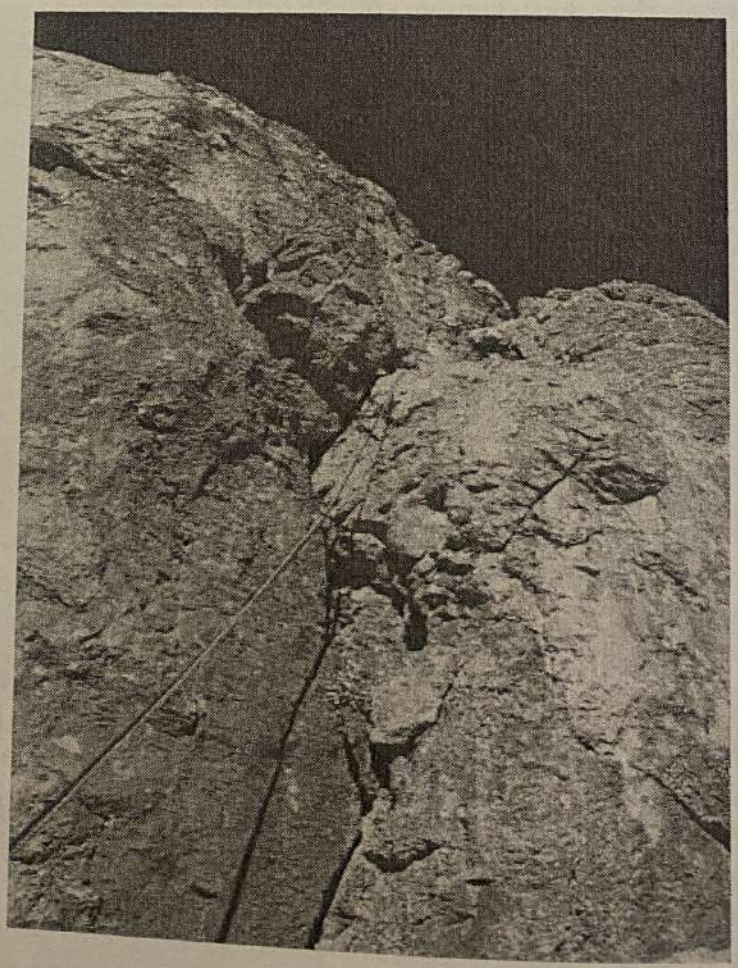
İbrahim Demir

İtoturumu Güneydoğu Klasik Tırmanışı

Ekip: Ali Başaran, Hasan Özmanevra , Aysu Şahin

27.12.2015 Pazar günü güzel bir havada sabah 8.40'da kamptan çıkıp itoturumu kütlesi altına geldik. ilk 15 mt ip açmadan daha sonra bir ip boyu iki istasyon ile saat 11.30da zirveye ulaştık. Zirvede biraz zaman geçirdikten sonra orada çakılı olan sikkeden ip inişi ile tırmanışı bitirdik. Yarım saatlik bir çarşak inişiyle kampa ulaştık.

Hasan Özmanevra

EZNEVİT-KARASAY-EMLER TIRMANIŞI

Ekip: Ali BAŞARAN , Hamza TAŞDEMİR , Gökhan TEMİZ

Tarih: 04.12.2015-06.12.2015

Kamp Yeri:ALACAN YAYLA (sakartas ile eznevit yaylası arasında)

3 Aralık Perşembe günü ani bir kararla Hamza ile dağa gitmeye karar verdik. Ertesi gece cıkmamız gerekiyordu ve organizasyon için çok zamanımız yoktu. Hemen perşembe akşamı Salim abiyi arayıp hava durumu hakkında yerinden bilgi aldık. Hava raporlarını okuduk ve şartların tırmanış için gayet uygun olduğuna kanaat getirdik. Daha sonra kulübün tecrübeli üyelerinden rota ile ilgili bilgi aldık. Tırmanış dilekçesini bir gece öncesinden attık. En az üç gün önce haber vermemiz gerekiyordu ama geç karar verdiğimiz için dilekçeyi de geç attık. Zaten daha sonra bu konuyla ilgili gereken uyarı cezasını da aldık. Gece dilekçeyi attıktan sonra Ali de bizimle gelebileceğini söyledi ve ekip üç kişi oldu. Cuma aksamı malzemeleri aldık ve yola cıktık. Aştiden otobüse saat 01:00 da bindik . Sabah 05:30 da Niğde'ye vardık, kahvaltı yaptık, dinlendik. Saat 09:30 Çamardı'na hareket ettik.10:45 de Çukurbağ'a varmıştık. Salim abi bizi aldı ve kamp yerine doğru hareket ettik. 11:45'de kamp atacağımız yere yani Alacanyayla'ya vardık. Kampı attık, çadıra yerleştik, yemek yedik derken saat 13:00 olmuştu. Giyinip keşif yapmak için biraz yükseldik.Emler'de inerken kullanacağımız rota olan Karayalak vadisinin kapısına kadar geldik. Oradan yan geçerek Eznevit rotasını bulduk. Daha fazla yorulmamak için keşfi kısa tutup kampa tekrar döndüğümüzde saat 15:30 olmuştu. Çadıra girip planları son kez gözden geçirdik ve 16:15'de yattık. Gece saat 02:00 kalkıp kahvaltı yapıp giyindik. Kamptan ayrıldığımızda saat 03:25 idi. Eznevit yayla tarafına doğru biraz yatay geçtikten sonra kıyafet molası verdik. Bu moladan sonra dikey yükselerek daha hızlı sekilde irtifa aldık. Slep yüzeylerden tırmanarak saat 08:10 da Eznevit zirveye ulaştık . Zirvede çok rüzgar vardı, bu yüzden biraz dinlenip sıvı tükettikten sonra zirve defterine de notumuzu yazıp Karasay'a doğru hareket ettik. Eznevit'ten sırt boyunca devam ederek 45 dakikalık bir yürüyüşten sonra 09:15'de Karasay'a vardık. Karasayda çok durmadık. 09:30'da Karasay Geçidine doğru hareket ettik. Yüzümüze acımasızca vuran kar kristallerinin arasında saat 10:05'de Karayalak Vadisine indik. Burası vadi olduğu için daha az rüzgaralıyordu. Biz de bir hayli yıprandığımız için burada 35 dakika oturup gıda takviyesi aldık.

Durum değerlendirmesi yapıp Emler' e devam edebiliriz diye düşündük. Önce Çelikbuyduran kamp yerine daha sonra Emler zirveye gitmeye karar verdik. 10:40'da Çelibuyduran'a hareket ettik. Dinlenmiş ve tok karınlı bir vücutla 11:20'de Çelikbuyduran'a varmıştık. Burada da 15 dakikalık kısa bir mola verdik. Daha sonra Emler zirveye tırmanmaya başladık. 12:18 de emler zirveden izliyorduk Kızılkaya'nın, Demirkazık'ın görkemini. 12:30'da dönüş için harekete gectik. Geldiğimiz rotadan Karayalak vadisine indik. Vadi boyunca devam ettik.Vadi kapısına vardığımızda sola doğru yüz metre civarı yükselerek Sakartas sırtına vardık ve saat 15:50'de Alacan yayladaki kamp yerimize ulaştık. Otobüse yetişmek için az bir zamanımız vardı. Hemen kampı toplayıp 16:35'de Salim abinin bizi beklediği yere vardık.Salim abi aldı bizi Demirkazık koyu köprüsünde otobüse bıraktı. Çamardından kalkan son otobüsle Niğde'ye hareket ettik. 18:30'da Niğde'ye vardık. Sıcak yemek ve sobanın başında sıcak çaydan sonra bir kaç saat batak oynadık. Her zamanki gibi Ali kazandı. 23:20'de Niğde'den Çukurova ekspresine bindik ve rötarlı bir yolculuktan sonra pazartesi sabahı saat 10:00'da Ankara'ya geldik. Dönüp arkaya baktığımızda unutamayacağımız kadar güzel bir faaliyet geçirdiğimizi gördük. Eksiklerimizi gördük fazlasıyla. Bu kısımda Ali'nin çok çabası oldu.Çünkü tecrübe ve deneyimin dağcılık için ne kadar mühim olduğunu gördük. Her anlamda bizi toparladı. Zaten rota takibini falan genel anlamda Ali yaptı. Sonuç olarak dağda olmak çok güzeldi. Yaptığımız 3 zirve de işi daha da güzelleştirdi.

Yeni zirvelerde buluşmak ümidiyle...
Gökhan Temiz

Kaldı Queen's University Tırmanışı

Ekip : Ali Başaran, Çağrı Tuncay

Tarih: 14-17 Temmuz 2015

Kamp: Akşampınarı

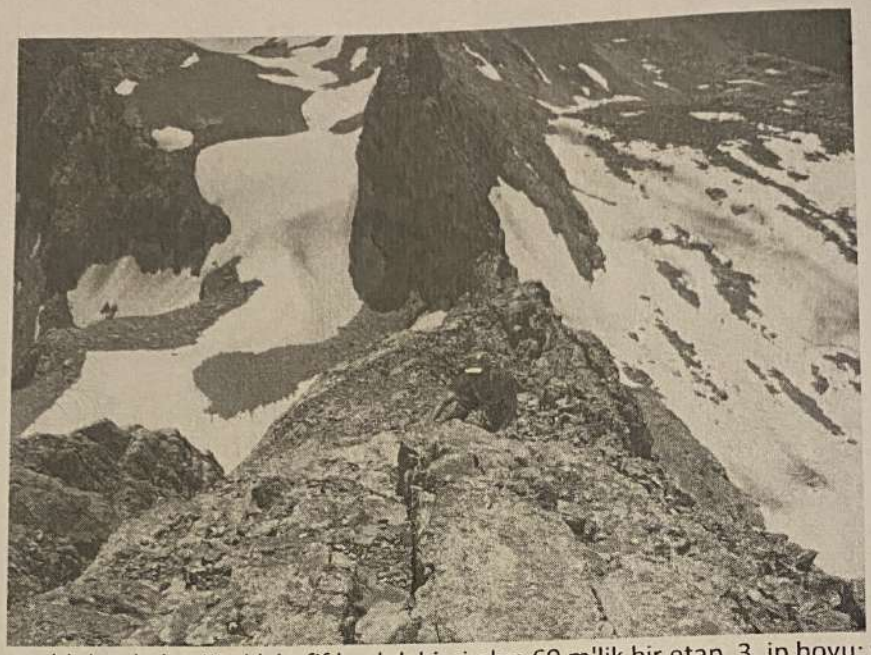

Yazdan önce Queen's rotası için planlar mevcuttu fakat iş güç arasında fırsat bulmak zordu. Neyse ki kısa aralıklı çalışma temposu içinde bir ara Çağrıyla kendimize 3-4 günlük boş bir zaman bulduk. Hemen hızlıca planımızı, hazırlıkları yaptık ve Aykut Bilir'in dahil olmasıyla üçümüz birkaç gün sonra 14 Temmuz akşamı yola çıktık.

Sabah 10 gibi Salim abi bizi köyden aldı. Emlideki yolun sonuna kadar arabayla gidip, 45 dak yürüdükten sonra 12.00 de kamp yerine vardık. Planımız akşampınarına çıkmaktı fakat koca dölekte çobanların getirdiği bir su kaynağı olduğu için kampı oraya attık. Gece 2.45 te kalkıp hazırlandıktan sonra 3.50 de cadırdan cıktık. Hafif tempolu bir yürüyüşle 6.30 gibi Kaldı doğu çanağına varıp uzun bir mola verdik. Bu arada Doğu kulvarında küçük buzul şelaleri bulmak beklentisiyle suyumuzu epey tükettik. Doğu kulvarına çıkmaya başladığımızda güneş yüzeye vurmuştu, dolayısıyla karın yumuşaması bizi biraz yavaşlattı. Kulvarın sonuna vardığımızda küçük bir şelalenin yanında rotaya başlamadan önceki son molamızı verdik.

10.15 te kısa bir hazırlıktan doğu belindeki geçitten yükselmeye başladık. III,III+ dereceli, 150-200 m kadar bir bölümü ip acmadan geçtik. Sonra sırtın dikleştiği bir noktada ip açmaya karar verdik. Bu arada elimizde rapor olarak sadece Ömer Tüzel'in Aladağlar kitabındaki bir-iki cümlelik yazı var. O yüzden rota hakkında bildiğimiz şey sadece sırt hattını takip etmek.

Rotanın görece dik olduğu 150-200 m'lik bölümde sırt hattı biraz daha belirsiz. Sırtın hemen sağında düzgün bir çatlak hattı görece kolay göründü. Rotanın görebildiğimiz kısmı kolaydı, en fazla 4 derece falan,fakat ilerleyen kısmı bizim için biraz sürpriz oldu çünkü oldukca sert, tutamak ve emniyet imkanının çok sıkıntı olduğu 6-7 m lik bir etapla karşılaştık. Friction giymemiş olmamız bunu biraz daha zorlaştırdı.

Sonraki ip boyu; oldukça kolay III+ lık hafif boşluk hissi olan 60 m'lik bir etap. 3. ip boyu; yine ilk ip boyuna benzer IV+,-V lık daha kısa bir etaptı fakat burda ip cok fazla sürtündüğü için 25 m kadar ilerleyip sonra ikimizin zorlukla ayakta durabildiği küçük bir sette istasyon kurduk.

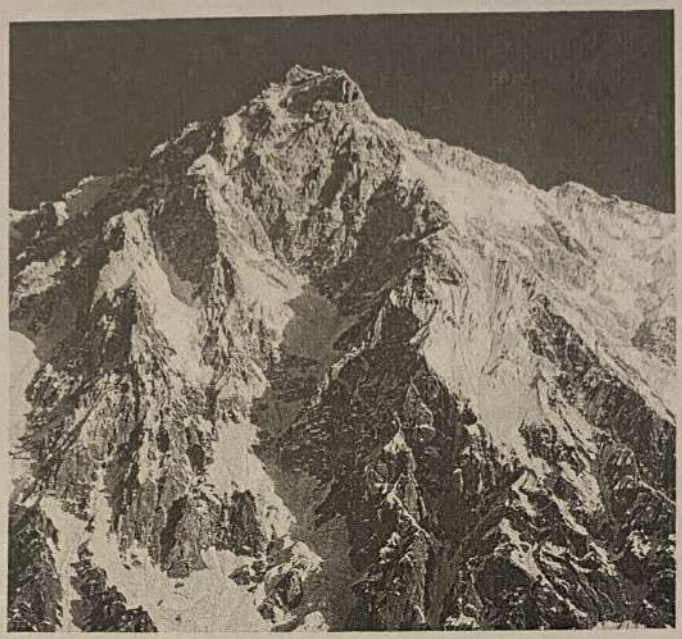
4. ip boyu; III, III+ küçük setlerin olduğu ,60 m'lik son ip boyu. Bu noktadan sonra ipsiz devam etmeye karar verdik. 150 m kadar yükseldikten sonra güney sırtına cıktik ve kısa bir çarşaktan sonra saat 17.15 te zirveye vardık. Biraz atıştırıp dinlendikten sonra inişe geçtik. Biri Kılçıkta diğeri top sahasından sonraki geçitte olmak üzere 2 ip inişi yaptık. Kampa döndüğümüzde saat 23.30 idi. Ertesi gün sabah kampı toplayıp döndük.

Ali Başaran

Dünyadan...

Nanga Parbat İlk Kış Çıkış

Dünya üzerindeki 14 adet 8000 metre üzeri dağlarlardan Nanga Parbat ve K2 zirveleri henüz kış çıkışı yapılamamıştı. 26 Şubat günü bu liste tek zirveye düştü. Alex Txikon(İspanya), Simone Moro(İtayla) ve Muhammad Ali Sadpara (Pakistan) cuma günü saat 15:37'de Kinshofer rotasından Nanga Parbat(8126 metre) dünyanın en yüksek dokuzuncu zirvesinin ilk kış çıkışını gerçekleştirdiler.

Takımın 4. üyesi Tamara Lunger ne yazık ki zirveye yakın bir noktada devam etmeme kararı aldı. Tüm ekip saat: 20.00'da 7100 metredeki 4. kampa ulaştı ve ertesi gün ana kampa güvenli bir şekilde indiler.

Alex Txikon, Muhammad Ali Sadpara, Tamara Lunger ve Simone Moro 22 Şubat'ta ana kamptan ayrılarak tırmanışa başladı. Ekip 11 saatlik sert rüzgar ve zorlu bir tırmanışın ardından 17.00'te 6100 metredeki 2.campa ulaştı. Fırtına gece boyu devam etti ve nihayet 24 şubat sabahı saat 02.00da fırtıda bitti ve ekip 3. kampa yola çıktı. 24 şubat akşamı 3. kampa(6700 metre) ve 25 şubatta 4. kampa(7100 metre) kamp kuruldu. zirve denemesi için saat 06.00'da tırmanış başladı.

Bu kış Nanga Parbat ilk çıkışı yapılmadan önce toplam 27 başarısız denemede yapıldı. Urdu dilinde Çıplak Dağ anlamına gelen Nanga Parbat 1953'te Hermann Buhl'un yaptığı solo ilk çıkışından önce 31 kişi zirveyi denerken öldüğü için Katil Dağ lakabını aldı. Annapurna ve K2 den sonra 8000'lik dağlar arasında en yüksek ölüm oranına sahiptir.

8000 metrelik dağlar arasında 17 şubat 1980 tarihinde Polonyalı tırmanıcı Krzysztof Wielicki ve Leszek Cichy Everest(8848 metre) dağının ilk kış çıkışını yaptılar. Ardından 1984'te Manaslu (8163 metre) yapıldı. Dhaulagiri I (8167 metre) ve Cho Oyu (8201 metre) 1985 tarihinde, Kanchenjunga (8586 metre) 1986'da, Annapurna (8091 metre) 1987'de ve Lhotse (8515 metre) 1988de tırmanıldı.

14 ocak 2005 te Simone Moro ve Polonyalı tırmanıcı Piotr Morawski Shishapangma (8,027 metre) ilk kış tırmanışını yaptılar. 9 Şubat 2009 tarihinde Moro ve Rus dağcı Urubko ile Makalu (8485 metre) zirvesine ulaştı. 2 Şubat 2011 tarihinde, Moro, Urubko ve Amerikan dağcı Cory ile Gasherbrum II (8035 metre) zirves ine ulaştı.2012 yılında Gasherbrum I (8080 metre) ve 2014 yılında Board Peak (8051 metre) Polonyalı ekipler tarafından çıkıldı. Ve şimdi 1988den beri 27 başarısız denemenin ardından 8000lik dağlar arasında 13. ilk kış çıkışı 26 Şubat 2016'da yapılmış oldu.

Simone Moro 2005'te Shishapangma, 2009'da Makalu ve 2011'de Gasherbrum II nin ardından 2016 Nanga Parbat ile 8000'lik dağlar arasında 4 tane ilk kış çıkışı olan tek dağcı olarak adını tarihe yazdırdı.

NANGA PARBAT KIŞ TIRMANIŞI TARİHİ

BÖLÜM I

Nepal'deki birkaç ilk kış çıkışından sonra; 1988-89 sezonunda Polonyalı dağcılar Nanga Parbat'ı çıkmak için girişimde bulundular. O günden beri bu dağı kışın çıkmak için bilinen 17 girişim oldu. 1996-97 kışında Krzysztof Pankiewicz ve Zbigniew Trzmiel zirveye ulaşamadan geri dönüş kararı aldılar; bunlardan Trzmiel zirvenin sadece 250 m aşağısında, çok kötü bir donma nedeniyle geri adım atmak zorunda kaldı. Diğer tırmanıcıların birçoğu ise 7000 m nin üzerine çıkmayı hiç başaramadı.

1950 kışındaki trajedi

1950 Ekiminde 3 İngiliz J. W. Thornley, W. H. Crace ve R. M. W. Marsh kışı kuzey Karakoram'da gözlem amacıyla geçirmek için yola koyuldular, fakat öngörülemeyen nedenlerden dolayı planları alt üst oldu. Onun yerine Nanga Parbat'ın bir kış ekspedisyonuna çıkmaya karar verdiler. Her ne kadar bildiğimiz bir tırmanış ekspedisyonu olmasa da; kışın dağdaki sıcaklığı, kar durumunu ve dağdaki çığ durumunu ve şartlarını incelemek için düzenlenmiş bir gezi gibiydi. Kasımın ortalarında dağın Rakhiot yüzüne ana kampı ve sonrasında birinci kampı kurduktan sonra Thornley ve Crace daha yükseğe tırmanırken Marsh ayak parmaklarının donmasından dolayı geri dönmek zorunda kaldı. Aralık 1de dağı bir kar fırtınası vurdu. Thornley ve Crace 5500mde çadırdayken kayboldular ve bir daha asla görülmediler. Thornley ve Crace i bulmak için üstelik havadan da yapılan birkaç arama çalışması yapıldı ama bulunamadılar. Thornley ve Crace'nin kayboluşu, daha önceden de 29 tane can alan Nanga Parbat dağının kötü ününü arttrdı.

1. 1988-89 daki ilk kış çıkışı denemesi

Himalaya bölgesindeki birkaç başarılı tırmanıştan sonra Polonyalılar 1988-89da Nanga Parbat'a gözünü dikti. Maciej Berbeka güney doğu sırtı yoluyla Nanga Parbat'ın Rupal yüzünü

tırmanmak amacıyla, 8 Polonyalı, 1 Kolombiyalı ve 1 İtalyandan oluşan on kişilik bir ekip oluşturdu. Amma velakin bu ekip dağdaki şartları göz önüne aldıklarında; tırmanış rotalarını Alman rotasına çevirmek zorunda kaldılar, bu rota 1970de ilk kez Messner kardeşler, Felix Kuen ve Peter Scholz tarafından tırmanılmıştı. Batı Himalayalardaki meteorolojik şartlar Himalayaların tümüne göre daha değişik ve daha zorlayıcıydı. Düşük sıcaklıklar, sert buz, hırçın rüzgarlar ve uygun olmaya hava şartları ekibin daha ileriye gitmesini engelledi ve sonunda ekspedisyon berbat hava koşulları arasında ertelendi. Ulaşılan en yüksek irtifa 6800m idi, bu irtifaya ulaşanlar da Maciej Berbeka, Piotr Konopka ve Andrzej Osika oldu, tarih Şubatın 9uydu.

2. Anglo-Polonyalı ekspedisyonu 1990-91

Maciej Berbeka 1990-91 kışında Nanga Parbat'a geri döndü. Bilgi ve daha önceki ekspedisyondan kaynaklanan tecrübesinden kaynaklanan bir güvenle bu sefer daha ileriye gitmekte kararlıydı. Oluşturulan 11 kişilik ekibin yedisi Polonyalı geri kalan dört kişi ise Britanyalıydı (possibly English). Planları Alman rotasını tırmanmaktı. Ekip kasım sonunda Ana kampa ulaşmıştı ve 1 aralıkta da birinci kampı kurdular, fakat sonrasında ikinci kampı kurma çalışmaları gittikçe kötüleşen hava yüzünden yavaşladı. Aralık 19da dağdan gelen çığın altında kalan ana kamptaki çadırlar dümdüz oldu. Kötü hava ve yüksek rüzgarlar 6800deki üçüncü kampa ulaşmadaki bütün çabaları boşa çıkardı. Messner rotasında alınan en yüksek irtifa 6600 metreydi.

Ocak 13te ekspedisyondan geriye sadece 14 gün kalmıştı ve yukarıda bahsedilen rotadan zirveye ulaşma şansları artık yok olmuştu ve tırmanış iptal olmuş gibi gözüküyordu. Fakat Maciej Berbeka cesur bir hamle yaptı. Rotayı Schell rotasına çevirme kararı aldı. Plan 7000 metreye kadar aklimatizasyona uygun şekilde devam etti ve zirveyi zorlamak için bir şans daha doğdu. Fakat yine sert rüzgarlar Andrzej Osika ve John Tinker ikilisinin 6600 meterden daha ileriye gitmesine izin vermedi. Sonrasında ekspedisyon ocağın 27sinde son buldu.

3. Fransız Girişimi 1992-93

1992-93'te iki Fransız dağcı Eric Monier ve Mlle Monique, Loscos Schell rotasını tırmanmak için başarısız bir girişimde bulundular. 20 aralıkta ana kampa ulaştılar ve ABCyi ayın 23ünde kurdular. Bu ikili 6000m'nin üstüne çıkmak için birkaç girişimde bulundular fakat kötü hava koşulları her defasında onları geri çekilmek zorunda bıraktı. Eric 9 ocakta 6500m'nin üstündeydi fakat sert rüzgar onun daha ileriye gitmesine izin vermedi. Ayın 10unda ana kampa geri indi ve en sonunda da ayın 13ünde ekspedisyon son buldu.

4. Britanyalıların 1996-97 Kış Ekspedisyonu

1996 kışında Britanyalı mimar ve yazar Victor Saunders ve Danimarkalı dağcı Rafael Jensen Diamir yüzünden Kinshofer Rotasını tırmanmak için ciddi bir girişimde bulundular. Tırmanış iznini almak için İslamabad'a geri dönmeden önce kasım ayı içerisinde dağ koşullarını incelemeye koyuldular. Geri döndükten sonra 3700m'de bir çoban kulübesine yerleştiler; bu onlar için ana kamp görevi görüyordu. Sonrasında malzemeleri ve yiyecekleri öncesinde 4300m sonra 5000m'ye taşıdılar. Ancak kış tırmanışının zorlukları onların umduklarından çok daha sertti. Ekspedisyon sonlandırıldı bu da tam Polonyalı dağcıların aynı rotayı tırmanmak için dağa geldikleri zamana denk gelmişti. Bu ekibin ulaştığı en yüksek nokta 6000 metrelerin az biraz aşağısı oldu.

5. Polonyalı Kış Ekspedisyonu 1996-97

Nanga Parbat'a yapılan 3. Polonyalı ekspedisyonu, kış yüksek irtifa dağcılığının babası olarak bilinen Andrej Zawada'nın öncü olduğu bir ekip tarafında gerçekleştirildi. Rupal tarafındaki iki girişimden sonra Polonyalılar Diamir Yüzündeki Kinshofer Rotasına yöneldiler. (yazın Krzysztof Wielicki bu rotayı solo olarak tırmanmıştı.) Bu ekspedisyon o an kadar Nanga Parbat'a yapılan en başarılı kış denemesi olarak kayıtlara geçmişti. İlk 3 kamp Ocak ayının sonunda kurulmuştu bile,

bunlardan sonuncusu 6700m yükseklikteydi. Şubatın başlarında dördüncü kampa ulaşıldığında ekip başaracaklarına dair çok güçlü hislere kapılmıştı. Şubatın 11inde Krzysztof Pankievicz ve Zbigniew Trzmiel zirve için dördüncü kamptan ayrıldıklarında gerçekten kendilerini çok güçlü hissediyorlardı. Fakat ciddi bir donma olayından sonra zirveye gelmeden hemen önce kampa geri dönmek zorunda kaldılar. Krzysztof Pankievicz 7700 m civarlarındayken geri çekilmek zorunda kalırken; Zbigniew Trzmielzirvenin sadece 250 m altındaydı. Donmuş ikili Zbigniew Trzmiel ve Krzysztof Pankiewicz ana kamptan helikopter yardımıyla dağdan tahliye edildiler.

Polonya'ya geri döndükten sonra bir keresinde Zawada düşüncülerini şu cümlelerle ifade ediyordu, " Zirveyi kıl payı nasıl kaçırdığımız hakkında yorum yapmayacağım onun yerine şunu sorardım "ne zaman döneceğiz?" bütün çabamızı, deneyimlerimizi bu devasa, güzel, ve bir o kadar da zor bir dağda harcamak mı istiyoruz? Bizim 300m ile kaçırdığımız Nanga Parbat'ın zirvesine herhangi bir Polonyalı ulaşabilecek mi?"

6. Polonyalı Kış Ekspedisyonu 1997-98

1997 yılının ilgi çekici kışından sonra Andrej Zawada ve diğer Polonyalıların dağa gelmesi kaçınılmazdı. Tırmanış rotasının ve ekibin soğukkanlılığı neredeyse hiç değişmemişti, fakat bu sefer hava onların yanında değildi. Himalayalarîn kuzeyinde ve Karakorum'da görülen aşırı derecede çetin hava koşulları ve ağır kar koşulları son 20 yılda eşi benzeri görülmemiş şekilde kötüydü. İlk acele bir şekilde gerçekleşen ilerlemeler bir işe yaramadı çünkü çığ olayları öyle veya böyle şekilde kamp 1 ve ana kampı kullanılamaz hale getirmişti. Düşen bir kaya Ryszard Pawlovski'nin bacağını kırmıştı ve ekspedisyon hiçbir şekilde başarı kazanamadı ve sonlandırıldı. Kazanılan en yüksek irtifa 6800 metreydi.

Çeviri: Mümin Öztürk

EGGER SOLO TIRMANIŞI - COLİN HALEY

Colin Haley, Patagonya ki Torre grubunun en zor ve seyrek tırmanılan Torre Egger zirvesinin ilk solo çıkışını gerçekleştirdi. Ayrıca, Torre Egger tırmanışı esnasında Punta Heron zirvesinin de ilk solo tırmanışını yaptı.

Haley'in tırmanış hattı, Torre Egger'in1976 yılında ilk çıkışını gerçekleştiren; John Bragg, Jim Donini ve Jay Wilson'dan oluşan Amerikalı ekibin traves hattına göre daha karmaşık. İlk olarak Cerro Standhardt'ın, doğu yüzündeki travers rampasını boydan boya geçtikten sonra Punta Heron - Cerro Standhart çentiğine ip inişi yaptı ve Tobogan'ın (Garibotti – Karo, 1999) son ip boyuna bağlandı. Geçidi takip ederek Spigolo Dei Bambi (Cavallaro – Salvatera – Vidi, 1991) rotasınandan Punta Heron zirvesine ulaştı. Punta Heron - Torre Egger geçitini kullanarak, Huber – Schnarf Ratası'nı (2005) takip edip Torre Egger'in kuzey yüzünden zirveye ulaştı.

Haley; "Torre Egger üstündeki en kolay rota." Haley; "Geçen sene Alex Honald ile birlikte tümünü (Torre traversi) tamamladım ve daha önce defalarca yapmıştım."

Haley; "4 ip boyu Spigolo dei Bimbi ve 4 ip boyu Huber – Schnarf olmak üzere toplamda 8 ip boyu dışında, rotanın tamamını ipsiz (Free-solo) tırmandım." " Tırmanışın küçük bir bölümü hariç genel olarak zordu ."

Torre Egger ve Cerro Torre arasındaki geçitin güney yüzünden inişe geçti ve oradan 1976'daki orjinal hattın biraz doğusundan indi. İnişin ikinci ip boyunun sonunda ip takıldı ve gelmedi.Haley; " Abartısız 1,5 – 2 saat harcayarak, Mikro Traxion ile iniş ipimi birkaç santimetre çekebildim. 5.5mm lil ipimle 20 şer metrelik inişler yapma korkusuyla yüzyüze geldim. İp sonunda gevşek hale geldi. Agresif ve birden hızlı şekilde çektiğimden ipin mantosunda hasar oluşmasına rağmen başka bir aksilik olmadan inişe devam edebildim."

Haley; Patagonya ve diğer dağlarda, kariyerinde olağanüstü bir dizi tırmanışları tamamladı. Cerro Standhart'ın ilk solo çıkışını 2010'da yaptı ve bu Torre masifinin 4 zirvesinden 3'ünün ilk solo tırmanışı anlamına gelmekte. 2012'de Alaska'da Mt. Hunter'ın (Halley, Begguya yerli adını kullanır.) ilk solo çıkışını yaptı. Geri dönmeden önce 100 metrelik bir mesafede daha yüksek bir yerin olmadığını teyit etti ve böylece olağanüstü bir tırmanış girişimi olarak sınıflandırıldı. Bu yaz (2015) Britanya Kolombiyası'nın, Cost Mountains bölgesinde, Mt. Wadding, Mt. Cambatant ve Mt. Asperity solo traversini yaptı. Herbir dağ için ilk solo tırmanışı oldu. Daha önce bu sezonda Fitz Roy da California rotasının ilk solo tekrarını yaptı.

"Torre Egger; Standhart ve Cerro Torre ve Chalten'dan (Fizz Roy) daha zor. Benzer sebeplerle, Torre Egger'e bir partner ile tırmanmak, diğer zirvelere partner ile tırmanmaktan daha zordur." Haley "O; uzun ve karmaşık, gerçekten belli başlı zor bölümler varken bir uçtan diğer uca tırmanmak zor."

"Ayrıca açıklığa kavuşturmak için söylüyorum. Bence Torre Egger solo, Ragni Route'dan (Cerro Tore – Batı yüzünde) daha büyük bir başarı. Bence bu tırmanışın en iyi emsali geçen sene Marc-Andre Leclerc'in Cerro Torre'deki Corcscrew Rotası solo çıkışıdır. Ve tabiki Renatto Casarotto'nun Goretta Pillar (Fitz Roy) ilk solo çıkışı. Bugünün şartlarında, Renatto Casarotta yaptıklarıyla hala dönemin en sert çocuğu."

Orjinali: http://www.climbing.com/news/colin-haley-solos-torre-egger/

Acı Çekme Sanatı

The Art of Suffering
By Voytek Kurtyka
Mountain Magazine, No. 121, May/June 1988

Polonyalı alpinist Voytek Kurtyka, alpin stil Himalaya dağcılığının efsanevi öncülerinden biri. 2016 Piolet d'Or Yaşam Boyu ödülü sunulan Voytek'in etkileyici tırmanışlarının bir özelliği, bireysel dünya görüşünü yansıtmasıdır. Dağların yalın gizemi ve büyüleyici güzelliği onun tırmanışları için mutlak şarttır. 1985 yılında yaptığı Gasherbrum IV (ya da the 'Shining Wall',7925m) Batı Yüzü tırmanışı 20.yy'ın en önemli alpin tırmanışlarından biri olarak hatırlanır. "Spor, sanat ve mistisizmin iç içe geçtiği karmaşık ve eşsiz bir yaşam stili" diye tanımlamıştır dağcılığı. Ve gerçek tadı sadece "acı çekebilenlerin" alabileceğini vurgulamaktadır. 1988 yılında Mountain dergisinde buna dair kaleme aldığı yazıyı sunuyoruz.

Evet , inanmak zor fakat 70'lerin barlarındaki alaylı kurgusal hayaller 80'ler Himalayasının gerçekliği haline geldi. Biz de bir zamanlar gece "naked at night"(Gece Minumum malzemeyle yapılan tırmanış kastediliyor) hakkında bir şaka yapmıştık ve şimdi o da oluyor. Geçtiğimiz yıllarda Yeni Franco-Swiss generasyonu gece birkaç tırmanış yaptı ve söz konusu koşullar "naked" olarak değerlendirilebilir. Fakat onlar bu tuhaf taktiklerinin seçimini, işin mizahi boyutundan değil, macera ruhuyla ve sportif tasarılarla yaptılar.

Bir zamanlar "alpinizm, acı çekme sanatıdır" demenin bir gerçekliği vardı. Himalaya dağcılığını bu sanatın uzmanları yönetti ve yonttu. Ne yaşları ne de yetenekten yoksun olmaları, onları hedeflerinden alıkoyabildi. Soğukta açlık çekerek, yüksek irtifanın en sonunda derin karda ağır ağır ilerleyerek hayatta kalmak, bir insan için azim ve hırsın ayrıcalıklı bir tarzını gerektirir. Himalaya tırmanışları için ön koşul acıyı kabullenebilmekti. Bu, irade gücüyle zorlukların üstesinden gelmenin bir çeşit psikolojik zaferiydi. Çok az insan psikolojik bedelleri takdir eder. Doğru olan şu ki; içsel dayanım dışsal hissizliğin yansımasıdır.

Fiziksel tehlikeler veya partnerlerin sorunları görmezden gelinebilir. Çok fazla çaba ve korkuların bastırılması rekabetçi bir azimle bir araya geldiğinde görüş alanı daralma eğilimindedir. Bunu üzülerek söylüyorum ki; ben merkezcilik ve bir tür içsel sağırlık bizim tırmanış camiamızda yaygın görülen bir kişisel bozukluktur

Sadece kinayede mi bulunuyorum? Bazı sebeplerim olabilir. Sıklıkla kahramanca tırmanışlar, partner pahasına başarıya ulaşır. " Biri mi yorgun, bende yorgunum. Arkada biri mi öksürüyor? Genelde arkada birileri her zaman öksürür."

Bu tavır Himalaya dağcılığının kaçınılmaz sonu değildir. Küçük ve hafif ekipler için partner seciminin önemi giderek artıyor. Eğer partnerler arasında güçlü bir bağ varsa, yoldaşlıktan da öte, partnerle ilgili tehlikeli sinyalini gözden kaçırma ihtimali çok çok azdır.

En son trendlerin, eski acı çekme ustalarına göre farklı niteliklere sahip olduğuna inanıyorum. Yeni trend hem sportif olarak hem bünye olarak oldukça başarılı. Extreme hızlar, hareket rahatlığı, dağın çevresel özellikleriyle doğal ilişki... Bunlarda olumlu anlamda gelişim sağlanıyor. Vücut ve zihin farklı ritimde yeni bir sesi dinliyor gibi gözükmekte. Birazdan belirteceğim iki tırmanış, sadece zihni değil minimal düzeyde aklimitasyonla insan fizyolojisini de kandırıyor. Muhtemelen yüksek irtifada çok hızlı tırmanışı tamamlamalarından dolayı bazı sorunları engellediler. Özellikle Loretan tırmanışta uyumaya

ve durağanlığa izin vermeyerek ödem ve yüksek irtifa hastalıkları ihtimalinin azalacağına kanaat getirmiş.

İlk örnek, 1985 Temmuz'da yapılan K2-Aburizzi Sırt tırmanışı. Erhard Loretan, Eric Escoffier, Yves Morand ve Jean Troillet den oluşan bir ekip 8000m'de bir gece geçirerek geleneksel şekilde aklimitizasyon sağladılar. 3 Temmuz gecesi 5000m'de ki ana kamptan ayrıldılar, sabah 10'da 6800m'deki 2. kampa ulaştılar. Ertesi sabah 7'ye kadar burada kaldılar. Bundan önce yapılan tüm tırmanışlar, bu noktadan sonra en az üç günde tamamlanmıştır. Fakat onların planı tek hamlede çıkmaktı. Sabah saat 11'de 7300m'deki 3. kampa ulaştılar ve alacakaranlığı beklemeye başladılar. Ocak ve bivağı burada bırakıp gece tırmanışa başladılar. 1800m boyunca hiç uyumamış olarak 6 Temmuz günü saat 2'de zirveye vardılar. Gece olmadan 3. kampa inip, ertesi gün ana kampa geri döndüler. Sonrasında ise 1981 yılında Alex MacIntyre, Rene Ghilini ile birlikte ilk çıkışını yaptığım Dhaulagiri Güneydoğu yüzü tırmanışı var. Loretan, Steincr ve Troillet üçlüşünden oluşan İsviçreli ekip bu kez "night-naked" taktikleri için bu yüzün kış tırmanışını seçtiler.

Aklimitize süreleri oldukça kısaydı. 5700m'de bir gece geçirip ve 6500m civarına ısınma tırmanışı yaptılar. 5 Aralık gece yarısı ana kamptan ayrılıp 5700m'deki 1. kampa vardılar .2500m ve 50° eğimdeki etaba girmeden önce burada bir kar mağarasında dinlenmeye çekildiler. Gece yarısı yola çıkacaklardı. Fakat bu kez sadece "naked" değillerdi, bunun yanında küstahça bir planları vardı. Yanlarında ne ip, ne teknik malzeme, ne de uyku tulumu ya da bivak vardı. Kıyafetlerinden başka, bir ocak ve her biri için bir çikolata. Himalayalarda kış; kesintisiz fırtınalar ve -40°C derecelerle nitelendirilir. Fakat beyler havanın iyi olacağını umdu. 19 saat boyunca, gece ve ertesi gün aralıksız tırmanarak, öğleden sonra 7'de 7700m'deki zirve sırtına vardılar. Birbirlerine yumularak ve tüm gece su kaynatarak, çarpıntılı titremeler eşliğinde geceyi burada atlattılar. Sabahın ilk ışığıyla beraber zirve arzuları hala canlıydı ve hızlıca toplanıp, 6 saatlik bir tırmanıştan sonra zirveye ulaştılar. Hızlıca inişe geçip gece yarısı saat 2'de 5700m'deki kar mağaralarına vardılar.

Bu akıl almaz derecede cesursa ve soğukkanlılıkla yapılan tırmanış benim için çılgınca 8000m'lik koleksiyon yapmaktan çok daha ilham verici. Bu üçlü (Loretan, Steincr, Troillet) yeni sırlar keşfetti. Kış dağcılığında ekstrem hafiflikle neler yapılabileceğini gösterdi. Ve başarılı bir şekilde beraberce acı çektiler. Zirve toplayıcılığı; biriktirme arzusu tarafından teslim alınmış bir dağcıyı gösteren, duygusal tüketimin bir formu. Eğer ruhsal materyalizm diye bir şey varsa, bu; dağların gizemini çözmekten ziyade onu ele geçirme dürtüsünde kendini gösteriyor. Böylelikle macera yerini rutin işlere ve duygulara bırakıyor. Koleksiyoncular, 8000 ya da 14x8000 gibi sayıları akıllıca kullanarak onları sihirli bir hale getiriyor. Bu sayılar bir zamanlar ekstrem Himalaya dağcılığının sembolleriydi fakat şimdi ustalıkla dağcılık şöhretinin ticari ölçüsü haline dönüştürüldü. Sayılar; hiç parmaklarını dondurmamış biri tarafından bile basitçe anlaşılır. Sayılara olan rağbet sınırsız. Sahip olma yanılgısını gösterircesine, müşteriler bu sayıları oburca yutkunup sinirlerini yatıştırıyor.

Bir sporu sayılar olmadan düşünmek zordur ve birçok kişi dağcılığı spor olarak sınıflandırıyor. Şüphesiz yükseklerde yapılabilecek mükemmel bir spor fakat yalnızca spor mu? Dağlardaki alışılmış ve korkunç ölümleri mazur görebiliriz miyiz?Eğlence oyunlarının ve yarışmaların bir parçası olarak mı kabul edeceğiz gerçekten? Bizi dik kayalıklara ve tehlikeye götüren içsel güdümüz; yarışmayla falan bir alakası olmadığını söylüyor. Bir aktivite olarak; kendini koruma içgüdüsü ve kendini ölümle sınama ihtiyacı arasında bulunan klasik aykırılığı ifade ediyor. Başka birinin kaderini ellerinde hissetmek, ruhumuzu fani bedenimizden özgürleştiriyor. Bunun sınırlarındayken bir tırmanıcı en büyük eğlenceyi tecrübe eder. Bunun ne kadarı zirve toplarken hissedilebilir. Bana göre; Dhaulagiri'nin İsviçreliler tarafından yapılan tırmanışı, dağcılık adına gerçek zevke ve dağcılığın özüne geri dönüşü temsil ediyor.

1986 yılında "night naked" stili Everest ve K2 zirvelerine iki tırmanış yapıldı. İlki, Loretan ve Troillet tarafından yapılan Everest'in Japanese/Hornbein Couloir Direct rotası çıkışı. Beghin isimli bir tırmanıcı da ekipteydi fakat 2000m boyunca gece durmadan tırmanılınca isyan edip geri döndü. Tırmanış, duvarın altından zirveye toplam 40 saat sürdü. Nerdeyse iniş süresi kadar etkileyici. Çok iyi kar koşullarında, ikili iyi bir kaydırak yaparak (Lehçede "kıç kaydıran" olarak ifade edilir) 4 saatte inişi tamamladı. Bir Polonyalı olarak, İsviçreliler tarafından ulusal sporumuzda mağlup edildiğimizi kabullenmek gerçekten zor. 8000'liklerden deltayla yada paraşütle falan uçmayı sallamıyorum da bu iki İsviçerilinin, dünyanın en eğlenceli kıç kaydıran deneyimine sahip olması beni öfkeden kudurtuyor. Bu hızlı tırmanış, anakampta 5 haftalık bir bekleyişten sonra yapıldı. Aklimitizasyon süresi oldukça kısaydı. 5850m'deki ileri kampta bir gece ve civardaki 6000'liklere iki tırmanış.

Bu kadarı yeterliydi, geri kalan enerji rota için saklandı. 28 Ağustos günü saat gece 10'da İleri kamptan ayrıldılar. Yanlarında Dhaulagiri tırmanışında aldıklarından fazla malzeme yoktu. 13 saatte ilk 2000m'yi yükseldiler. 7800m'ye ulaştıklarında saat 11'di ve günün geri kalanını su kaynatmakla geçirdiler. Saat akşam 9 olduğunda Loretan and Troillet yola koyuldu fakat bu noktadan sonra Beghin yoktu. Gece yarısından sonra 8400m civarlarında aşırı soğuk ve karanlık onları durmaya zorladı. Birbirlerine sıkıca yumuldular ve bu en berbat saatlerin geçmesini beklediler. Şafağın ilk ışıklarıyla beraber başlayıp öğlen 1 civarı zirveye ulaştılar. Dünyanın en yükseğinde 1 saat vakit geçirip inişe başladılar. Neyse ki kıçlarında sadece hafif ağrılarla saat akşam 7 itibariyle 3000m alçalmışlardı. Diğeri ise; bir gün ve bir gece süren Benoit Chamoux'ın K2 Abruzzi Sırtı tırmanışı. Çok basit bir hikayeye sahip. 4 Temmuz öğleden sonra 4'te ana kamptan ayrıldı ve ertesi gün zirvedeydi. Şüphesiz ki uyumak için zamanı olmadı. Birkaç gün önce 16 saatlik Broad Peak tırmanışını yapmıştı.

Loretan ve Troillet ile iki yaz önce Katmandu'da karşılaştığım esnada merakıma dayanamadım ve Loretan'a birkaç soru sordum;

"Tırmanış için antreman yapıyor musun?"

"Hayır, en iyi antreman burada" alnıyla işaret ederek.

"Sigara ve alkol kullanıyor musun?"

"Sigara hayır, alkol evet"

"Kullandığın ilaç var mı?"

"Yalnızca uyku hapı, kan akışına yönelik bir şey asla"

"Yüksek irtifa dağcılığında en çok ne yapmak istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca yüksekte, hızlı ve zor alpin stil tırmanışlar"

"Himalaya dağcılını hedefleyen dağcılara ne tavsiye ederdin?"

"Bünyenizi dinlemeye ve anlamaya çalışın"

Burada tanımlanan dört tırmanış her ne kadar atletik becerilere sahip olsa da onların uygulumaları sporla değil, benimsedikleri stille ilgiliydi. Yeni yaklaşımlar geleneksel yöntemlerin yerini aldı.

Ne zaman bir dağcı bilinen bir yoldan çıksa, kural ve rutinlerin dayanağının olmadığı bir bölgeye girer. Kendi iç hükmünüzle yalnızsınızdır ve neyse ki bu hakiki bir motivasyondur. Böyle zamanlarda dağcı yalnızca sporcu değil aynı zamanda yaratıcıdır. Bu yaratıcılık, bilinmeyen bölgelerin keşfinde ya da tırmanış stilinde kendi dışa vurur. Dağcılığı spor çerçevesine sokmanın imkanı yoktur. Bana göre, dağlarla gerçek ve tutkulu duygusal bağlar kurabileceğimiz sayısız yol var. Benim için gizem, dağcılık için gereklidir. Bilinmeyenin keşfi yaratıcılıkla bir araya geldiğinde dağcılık adına gerçek deneyimin bağları kurulur.

Birilerinin bazen Bill Tilman, Naomi Uemala ya da Gary Hemming gibi figürleri hatırlaması gerekiyor. Doğru yol için. Ve son olarak; gizem gizem olarak kalır spor da spor olarak.

Kaynak: Training for the New Alpinism: A Manual for the Climber as Athlete, By Steve House, Scott Johnston
Çeviri: Ali Başaran